

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 6 DECEMBER 2000

Europas kapitulation

Udviklingen mod den Europæiske Union er på en vis måde forløbet ligesom udviklingen mod det multietniske samfund: I begyndelsen drejede det sig angiveligt blot om pragmatiske tiltag for erhvervslivet, men umærkeligt blev projektet udvidet til en altomfattende omstilling af samfundet. Med det bebudede menneskerettighedscharter mødes de to udviklinger i en skæbnesvanger omfavelse.

Nu kræves med chartret på ægte totalitær facon ikke kun ydre omstillinger, men også ensretning af meninger og åndsliv. Politiske partier kan fremover per definition kun operere inden for rammerne af Unionens fællesvilje (artikel 12), og som altid med menneskerettighederne er deres kritikere ikke beskyttet (artikel 52-54).

Det er forbudt at "misbruge" sine rettigheder, og definitionen på hvem der gør det gives ikke mindst af Overvågningscentret i Wien. For at få rede på, om Den Danske Forening regnes til de odiøse fremmedfrygttere, skrev styrelsesmedlemmerne Poul Vinther Jensen og Peter Neerup Buhl i juli til Overvågningscentrets leder Beate

Winkler for at erfare, om de stod i dets registre.

Svaret var benægtende, så DDF synes at falde udenfor de odiøse rammer. I sit svar oplyste Winkler desuden, at man

ifølge et EU-direktiv (95/46/EC) har ret til at få at vide, om Centret i sin håndtering af personlige data anvender noget om én. Mærkeligt at dette skulle være nødvendigt, for til Dansk Folkepartis ledelse, som omtrent samtidig besøgte Centret, oplyste Winkler ifølge dagspressen, at hun slet ikke bruger data om enkeltpersoner på sit Center...

Der vil være mange grunde til at være på vagt efter vedtagelsen af menneskerettighedschartret. Det er en ensidig betingelsesløs kapitulation over for alverden, som ønsker at slå sig ned hos os. I stedet bliver fjenden de europæere, der konfronteret med muhamedanerinvasionen husker Karl von Clausewitz's maksime:

"Erobreren er altid fredselskende, han søger meget gerne at rykke ind i vor stat i fred og ro. Men for at han ikke skal kunne gøre det, må vi ville krigen og også forberede den."

Læs videre side 3.

Nyrup svar skyldig

En eksamenssnyder fik for nylig 40 dages fængsel, titelbedrageren Anna Castberg mistede sin stilling – men Nyrup sidder stadig! Tavsheden omkring hans tvivlsomme cand.polit.-grad har været næsten universel.

Side 4.

Hasselbalch takker af

Den Danske Forenings formand gennem godt ti år trak sig ved udgangen af november tilbage til fordel for nye kræfter. Han ser tilbage på foreningens kamp og vurderer, at der stadig er behov for os.

Side 15.

Menneskerets-diktatur

I alle europæiske lande diskrimineres advarere mod masseindvandringen af ideologisk menneskerethåndhævelse. Demokrati defineres nu snævert som multikulturelt samfund – nationalstatsforsvar er pr. definition fredløs ekstremisme.

Side 20.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12 · e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 22 98 60 51
e-mail: pnbuhl@hotmail.com
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(styr.- og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathome,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering, tlf. 98 14 71 12

Araberkrig i Europas gader

Arabernes seneste krigeriske fremfærd i Palæstina har med uhyggelig tydelighed vist, at de finder det helt naturligt og hensigtsmæssigt at overføre krigshandlingerne til også at udspilles i europæiske lande, når de udgør en tilstrækkelig stor andel af befolkningen dér til at optræde, som det passer dem, og som det formodes at kunne påvirke regeringerne eller offentligheden til at støtte deres fæller i Palæstina.

Vi fik en lille forsmag på, hvad vi kan vente, da hysterisk skrigende, hadefulde palæstinensere og andre arabere og muslimer i oktober omdannede centrale dele af København til en slagmark. Som i Palæstina afbrændte de israelske flag og dukker og kastede med sten på deres dukstandere, her blot ikke mod israelske soldater, der kan forsvare sig med våben, men mod fredelige danske betjente og tilfældige civile danskere, der havde det uheld at være i nærheden af urolighederne. Offentlige transportmidler blev standset eller forsinket midt i myldretiden om eftermiddagen af de øjensynlig planlagte voldshandlinger. Politiet måtte bl.a. afse betydelige mandskabsstyrker til at sikre synagogen og andre jødiske institutioner.

Men hvis man vil vide nærmere om, hvad det var en forsmag på, skal man nok kaste blikket mod Frankrig, der oplevede tilsvarende uroligheder, blot langt værre og mere omfattende. Der meldes om mere end 90 angreb på jødiske mål inden for to uger. Synagoger udsattes for brandbomber, jødisk-ejede forretninger blev sma-

dret, og elever på jødiske skoler blev på deres skolevej trakteret med anti-semitiske fornærmelser.

En jødisk organisation har givet FN en liste over 200 angreb mod jøder verden over den sidste måned og kalder disse den værste bølge af sådan vold siden Krystalnatten i Tyskland i 1938.

Bemærkelsesværdigt, men måske ikke ganske overraskende for dem, der har fulgt udviklingen og jødiske reaktioner på lignende tidligere hændelser, er den meget afdæmpede, næsten undskyldende holdning over for angrebene. I København fandt overrabbiner Bent Lexner i sin afstandtagen til udsejlerne ligefrem lejlighed til et lille æselspark til Pia Kjærsgaard, som han åbenbart frygtede skulle få lidt mere vand på sin mølle. Fra Paris rapporteres, at lederne af landets 750.000 jøder ikke anser de mange angreb som udslag af en samlet planlægning, men snarere som spontane reaktioner fra nogle af de mange underprivilegerede unge af arabisk herkomst, som blot efterligner intifadaen i Palæstina - altså lidt i retning af det velkendte, at det hele nok nærmest er samfundets skyld. (Søndagsavisen 8/10, 15/10 00; Krist. Dgb. 28/10 00; Time 30/10 00).

Gad vidst, om jøderne i Tyskland i sin tid efter nazisternes magtovertagelse mentalt lå under for en tilsvarende virkelighedsfortrængning eller forsøg på at ligge død. Det førte jo i frygtelig grad til at virkeliggøre det sidste. Er det en klassisk jødisk refleks?

Indholdsfortegnelse

Europæiske værdier i konflikt . . .	side 3	Rouletten	side 12
Anna Castberg røg. Hvad med Nyrup?	side 4	Opgør med Australiens multikulturalisme	side 13
Når jeg ser det blå flag smælde	side 5	Samtale med Ole Hasselbalch	side 15
Det mener vi	side 6	Under saksen	side 16
Bladet Helse og blå øjne	side 7	Jens Toldstrup mindet	side 18
Kvindeundertrykkelse hæmmer den økonomiske udvikling	side 7	Menneskerettighedernes totalitære praksis	side 20
Farlige facts	side 8	Multi-kultifascismen	side 24
Fornuftens opgør med moralismen	side 9	Danmark Rundt	side 25
Nordisk fællesfront for de nationale menneskerettigheder	side 10	Verden Rundt	side 26
Brevkassen	side 11	Bøger og tidsskrifter	side 28
		Indmeldelses- og bestillingskupen	side 32

Europæiske værdier i konflikt

Det står mere og mere klart, at Europas afgrundskurs paradoksalt nok dirigeres af dem, der mest ihærdigt agiterer for et "Europæisk Charter" formuleret ud fra specifikt europæiske værdier. Hvordan et fredeligt fællesskab er muligt i det "tolerante" multikulturelle sammensurium af alverdens folkeslag, som de samme europæiske politikere tilsyneladende tilstræber, er ikke let at se. Et Europæisk Charter grundlagt på den specifikt europæiske arv, som de store lande ønsker, synes netop at implicere et "fundamentalistisk" syn på Europa som noget ganske bestemt og ikke hele verden - dette angiveligt snæversynede begreb plejer at få ikke mindst pæne borgerlige EU-parlamentarikere til at slå syv kors for sig. Et samarbejde til værn om de fælles europæiske værdier ville da rigtignok heller ikke være værste i det Fort Europa, der måtte fordres for at bevare det.

Men som sædvanlig har vore "visionære" politikere endnu større planer, altid på vej mod nye horisonter som de er. Samlingen om de europæiske værdier lader kun

til at være et hurtigt overstået skridt på vejen mod den store fællesmenneskelige utopi - ligesom Marx ønskede kapitalismens udvikling for at fremkalde dens undergang.

Dette fremgår klart af de tre såkaldte vismænds rapport, som førte til ophævelsen af sanktionerne mod Østrig. Rapporten kan læses som en sygejournal over det europæiske politiske livs aktuelle helbred - vel at mærke med rapportskriverne som patienten. Der lægges i rapporten mærke til, at Frihedspartiet ikke opfatter Østrig som et indvandringssamfund. Dette opfattes som en form for fremmedfjendskhed, som Chartret nu skal bekæmpe. Dets artikel 21 rummer som tvivlsom medicin

princippet om ligebehandling af alt og alle: Det er "forbudt" at forskelsbehandle pga. køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal osv. osv. I størst fare for at finde sted er her selvfølgelig diskrimination af politiske årsager - såvel Haider som Den Danske Forening kan tale med herom.

Menneskerettighederne gælder alle hudfarver, men kun udvalgte politiske farver. I Chartrets artikel 51 antydes dette da også af den kryptiske formulering, at rettig-

give mulighed for kontrol og sanktioner mod lande, der kommer "på kant med menneskerettighederne" (= ønsker færre indvandrere).

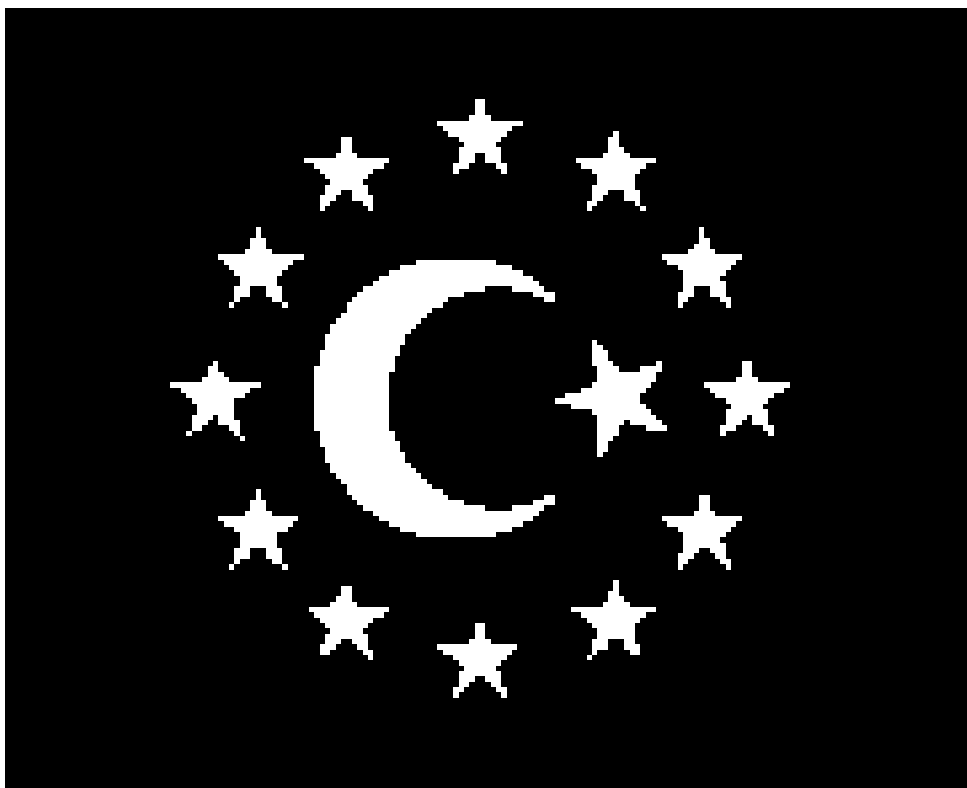
Allerede nu kræver det såkaldte ligebehandlingsdirektiv, at alle EU-lande opretter et klageorgan for diskrimination, der skal behandle klager om "forskelsbehandling" (mellem landsmænd og fremmede!) og "rådgive og oplyse" om minoriteter - som om Danmark bør anerkende sådanne ud over den tyske ved grænsen. Indenrigsministeren har imidlertid nedsat et udvalg - selvfølgelig bl.a. med repræsentanter

fra Rådet for Etniske Minoriteter, hvis "handlingsplan" Karen Jespersen endog vil bruge som grundlag for udvalgsarbejdet.

De fremmede sætter såvist nu dagsordenen i Danmark - ikke via deres egen fortjeneste, men ved hjælp fra Førerbunkerens nede i EU assisteret af vore villige håndlangere på Christiansborg. Med det såkaldte EU-Charter underskriver europæerne med historiens velkendte ironi deres egen dødsdom, netop som de troede endelig at have fået formu-

leret hele kontinentets fundament i fællesskab. Og hvis nogen tror, at Danmark bedre kan ride stormen af med en Fogh Rasmussen end en Nyrup Rasmussen ved roret, gør de vist regning uden vært. Med menneskeretsarkitekten Bertel Haarder som Venstres Europa-ideolog kan vi være sikre på under alle omstændigheder at se Danmark opløst i "verden" - under Venstres ægide blot via den hjerneflugt fra u-landene, som er den største hindring for udviklingen dér, i stedet for via import af socialklienter som det sker nu. Om de fremmede snylter på os eller tager vort arbejde: Vor ulykke er de ligefuldt.

P.N.B.

hederne kan begrænses, hvis det er nødvendigt for de "mål af almen interesse, der forfølges af Unionen". Som bekendt anses det for et mål af almen interesse, at Unionen forfølger såkaldte nationalistiske og højreekstremister.

At de angivelige europæiske værdier i katastrofal grad viser sig kun at være de "universelle" menneskerettighedens ensidige bras, viser sig konstant med de ivrigt markedsførte forslag af Europas "statsmænd":

Både EU-kommissionen, Frankrig, Belgien, Italien og sågar Østrig er kommet med forslag om en overvågningsmekanisme indarbejdet i EU's traktater, der vil

Anna Castberg røg. Hvad med Nyrup?

Fjer, der ikke passede til hatten, kostede en direktørpost på "Arken". Også andre småfolk må bøde for eksamensfusk. Er posten som statsminister mindre krævende?

For nogle få år siden var der stor ståhej om en leder af det moderne kunstmuseum "Arken" i det sydvestlige København. Hun viste sig ikke at have helt de uddannelsesmæssige forudsætninger, hun havde fået stillingen på. Bedraget kostede stillingen.

De stykker af forskellige officielle og højest seriøse skrivelser og publikationer, der gengaves i *Danskeren* nr. 4 august 2000, gjorde det umuligt at lade være med at spørge, om Danmarks statsminister er i samme position som bemeldte kunstnere. Måske var der en god og rimelig forklaring på stykkernes tilsyneladende uforenelighed. Men så havde den danske offentlighed dog vist et uafviseligt krav på at få en sådan forklaring.

Det har hverken statsministeren eller Københavns Universitet åbenbart fundet sig kaldede til at give. Begge parter har så vidt vides forholdt sig lige så tavse som østers.

Et indlæg i *Jyllands-Posten* 25/9 af DDFs formand, professor jur. dr. Ole Hasselbalch blev mødt med larmende tavshed, og et påmindende spørgsmål sammesteds 29/9 af P.H. Bering havde samme pauvre resultat.

De direkte implicerede tavshed undrer dog måske mindre, end at hele den danske presse og også de elektroniske medier ikke med et ord har omtalt sagen eller blot refereret, hvad *Danskeren* havde bragt frem. Også *Jyllands-Posten*, der for ikke så længe siden viste sin redaktionelle uforfærdethed og moralske udholdenhed i jagten på sandheden om den lidt for opfindsomme kunstmuseumsdirektør, var i dette tilfælde trods læserindlæggene standhaftig i sin egen informationsblokade af læserne.

Denne kollektive berøringsangst gav Søren Krarup anledning til i tidsskriftet *Tidehverv*'s oktobernummer at skrive

en syrlig kommentar til pressens ofte påberåbte offentlige forpligtelser som sandhedens fremfinder og vogter. Bemærkningerne var træffende og afslørende. De gengives på næste side, som de fremstod i *Tidehverv*.

Ikke alle eksamenstvivel eller -fifler behandles dog med tilsvarende diskretion eller overbærenhed. Der er, som man ved, forskel på Per og Poul. I *Jyllands-Posten* 10/10 kunne man læse om en ung eksamenssnyder, som i Østre Landsret fik 40 dages betinget fængsel, fordi han i 1993 havde rettet gennemsnittet i sit studentereksamenbevis fra 8,7 til 8,8, som var kravet for adgang til engelskstudiet på Odense Universitet. Egentlig mente landsretten, at straffen burde være ubetinget, men lod nåde gå for ret, fordi der var gået så lang tid siden karakterforbedringen. Det lyder rimeligt, skønt det vel ikke ændrer ved karakteren af gerningen, endsige forbedrer den.

Men bør der stilles mindre krav til en statsministers troværdighed i den slags sager end til en i større sammenhæng temmelig underordnet kunstleders? Eller - end til en beklemmt students letfærdige omgang med sit eksamenbevis' lidt for snollede talværdi?

Det var dog vel ikke for meget at forvente - eller måske ligefrem at for-

Ugyldig garanti

Af Ole Hasselbalch,
professor, jur. dr.,
Skoiebakken 5, Humlebæk

MED statsministerens folkepensionsgaranti demonstrerer han på ny fuldstændig mangel på forståelse for elementære demokratiske spilleregler.

En tilfældig tids flertal kan naturligvis ikke binde fremtidige flertal i en demokratisk organisation. For så ville denne jo pr. definition ikke være demokratisk.

Dette blev for øvrigt fastslået af domstolene allerede i 1819.

Statsministerens garanti er med andre ord retligt set ugyldig. For den binder ikke et fremtidigt Socialdemokrati.

Det begynder at blive forståeligt, hvorfor Nyrup Rasmussen ikke kan fremvise normalt eksamenbevis for den grad som cand. polit., hvormed han smykker sin biografi i *Den Blå Dag*.

Nyrup er en belastning for asiden ved euroafstemningen. Vælgerne har jo nemlig ikke undgået at nå til den konklusion, at de med hovedet under armen vildt omkringfærende politikere af hans type kun lader sig bringe til orden med et blå øje i form af et nej.

Jyllands-Posten 25/9 00.

Poul Nyrup i lånte fjer?

Professor Ole Hasselbalch skriver (25/9), at Poul Nyrup ikke kan fremvise et normalt eksamenbevis for den cand. polit.-titel, han smykker sig med. Tor en juridisk professor skrive sådan, hvis det ikke er sandt? Snyder Nyrup også med sin titel? Svar udbedes, hr. statsminister!

P. H. Bering
Regnar Juelsvej 6, Aalborg SØ

Jyllands-Posten
29/9 00.

En bemærkning om pressen.

Hvorfor tør pressen ikke søge sandheden?

For et lille årstid siden kom det ondsider offentligt frem, at statsminister Poul Nyrup Rasmussen for havde været medlem af det danske nazistpart. Nyheden havde været kendt i pressekrede i adskillige år, i hvert fald dér, hvor man havde adgang til Bowrup-kartoteket - og kunne i sig selv ikke kompromittere Nyrup Rasmussen, omend det satte hans trang til at beskyldte sine modstandere for at være "naziferede" i en delikat belysning.

Men pressen skrev ikke sandheden.

Nu viser en grundig undersøgelse af samme statsministers akademiske fortid, at det er yderst tvivlsomt, om han er berettiget til at kalde sig cand.polit. - hvad han gør. Alt tyder på, at han aldrig har bestået en embedsksamen. En omhyggelig analyse af sagen, foretaget af historikeren, dr.phil. Sune Dalgård i "Danskeren", aug. 2000, stiller en række ufysiske og pinlige spørgsmål, som gør det mere end sandsynligt, at Danmarks statsminister er "titelbedrager".

Og dette i en situation, hvor han i et spørgsmål om Danmarks fremtid udstedet store løfter til befolkningen.

Men pressen - der i højtidelige stunder taler om sine betydningsfulde offentlige forpligtelser - tør ikke røre ved sagen og søge sandheden. sk

Tidehverv oktober 2000 s. 177.

Eksamensnyder skal i fængsel

KØBENHAVN Fusk med et studentereksamenbevis har i Østre Landsret kostet en 28-årig studerende 40 dages betinget fængsel. I juni 1993 ændrede han karaktererne i eksamensbeviset fra et gennemsnit på 8,7 til 8,8, som var kravet for at komme ind på engelskstudiet på Odense Universitet. I byretten i Odense fik han en betinget dom. Landsretten mente, at straffen på grund af sagens alvorlige karakter som udgangspunkt skal være på 40 dages ubetinget fængsel, men gjorde dommen betinget, fordi det strafbare forhold blev begået for så længe siden. /ritzau/

Jyllands-
Posten
10/10 00.

lange, at statsministeren gav sig til kende om de besynderlige forhold, som unægtelig synes at gøre sig gældende om hans påståede statsvidenskabelige embedseksamen. Og for dens sagskyld heller ikke, at Københavns Universitets rektor - en stilling, der i hvert fald indtil for ikke længe siden smykkedes med den latinske betegnelse *magnificus*, hvilket ifølge min lille latinske ordbog bruges om en person, som "tænker og handler på en storartet og højhjetet måde" - stod frem og belærte den undrende offentlighed om, hvordan "dele af" et fakultets eksamensprotokol kan blive kasseret ved en arkivoprydning - foruden naturligvis, hvordan han selv uden de kasserede centrale oplysninger fra denne protokol over for Nyrup Rasmussen kan "bekræfte, at du i sommeren 1971 afsluttede din uddannelse ved Københavns Universitet med graden cand. polit." Mon ikke det snart var på tide, at Universitetet fremlagde de åbenbart bevarede rester af denne vigtige protokol, så uheldede repræsentanter for offentligheden kunne få indsigt i, hvordan det egentlig forholder sig med dette noget mystiske lemlæstede arkivstykke, som jo end ikke har kunnet sikre, at statsministeren i sin tid blev optaget i Universitetets egen trykte fortegnelse over cand. polit.er fra 1971? Hvis også andre end Nyrup Rasmussen er blevet ramt af den uheldige delvise kassation og derved har fået slettet det officielle bevis for deres eksaminer, må de dog vel også have en interesse i og ret til at blive bekendt med de nærmere omstændigheder ved og med omfanget af det skete tab.

S.D.

Når jeg ser det blå flag smælde...

I Socialdemokratiets partiforsamlinger af-synges tit "Når jeg ser et rødt flag smælde". Partiformanden, statsminister Poul Nyrup Rasmussen, sang den med en tåre i øjet, da danskerne havde rystet ham ved at nedstemme den euro, han ønskede indført.

Ligesom EU-traktater bestandigt omskrives - næste gang til december i Nice - skulle Oskar Hansens gamle sang måske også ændres. Den stammer jo fra tider, hvor arbejdere og ikke akademikere tegnede partiet. Og da statsministeren - som det vist hedder - gerne "følger med udviklingen", tilegnes ham hermed en mere tidssvarende tekst. Musikken er uændret Johannes Madsens:

Når jeg ser det blå flag smælde
med de gule stjerner på,
får jeg trang til mit folk at fortælle
om den vej, jeg helst ser, det skal gå.
Og jeg sætter mig rask med ved bordet,
hvor jeg køligt går efter mit mål:
For jeg agter at få styr på hele koret
ved at sno mig så glat som en ål.

EUs hvileløse striden
imod stadigt nye mål
hjælper godt på karrieren hele tiden
- men er ved på nationernes bål.
Jeg må derfor vor grundlov bestorme,
den er ude af trit med min strid,
og mod den skal Kommissionens herrer forme
Danmark om gennem indvandringssplid.

Mit parti ku' førhen banke
folk på dont i Hitlers hus.
Også nu må vi fatte den tanke,
at vort selvstyre synker i grus.
Skønt jeg ved, at det opfattes ilde,
må jeg kræve, at I skal forstå:
Magtens hænder vil I ikke føle milde,
om I undsiger fanen den blå.

Hvide hænder holder fanen
og gi'r folket klart signal:
At til fadet skal de med eksamen,
der i reden kun ser ussel kval.
Kun de blankeste borde i verden
kan få stjerner i øjnene tændt.
For eliten, der vil favne hele verden,
er at tjene jert Danmark for slemt.

Keld Rasmussen

Kun folket kan redde folket

Fakta om indvandringen til Danmark ligger i alt væsentligt veldokumenteret til fri afbenyttelse. Ingen kan længere undskylde sig med ikke i det mindste at kende hovedtrækkene. Senest har resultaterne fra Rockwool Fondens Forskningsenhed samlet af Gunnar Viby Mogens og Poul Chr. Matthiessen i bogen *Mislykket integration?* bragt lys over de grelle forhold. Heraf fremgår fx, at i øjeblikket går 38 procent af udgifterne til bistandshjælp til de knap 5 procent af befolkningen, som fremmede fra ikke-vestlige lande angiveligt udgør i Danmark. Næsten to trediedele af de voksne ikke-vestlige indvandrere modtog i 1998 overførselsindkomster såsom kontanthjælp og a-dagpenge. Kun omkring fire ud af ti af disse indvandrere er i job. Mens gennemsnitsdanskeren i 1997 bidrog med 22.700 kr. til den offentlige husholdning, fik hver ikke-vestlig frem-

med i landet 58.200 kr. Det truer selve velfærdsstaten (år 2020 vil antallet af disse fremmede være fordoblet).

Selv de indvandrere, der er fuldt beskæftigede, er til vor ulempe, idet deres børnerigdom giver det offentlige store udgifter til børneomsorg og undervisning - samtidig med, at de med deres lave indkomster betaler mindre i skat. Og det var dem, der skulle lette "forsørgerbyrden" med deres mange børn!

Ingen forbedring er i syne. 70-80 procent af de vildtfremmede og deres efterkommere helt til tredje generation henter stadig ægtefæller i hjemlandet, hvilket foreviger fremmedheden her. I øvrigt antydes i Mogensens og Matthiessens bog et portræt af det multikulturelle samfunds herligheder: Interviews viser, at de forskellige indvandrergrupper hader hinanden mere, end de hader danskerne (uvilje mod blandede ægteskaber m.v.).

Undersøgelserne fra Rockwool Fondens Forskningsenhed, Den Danske Forenings gennem 14 år fremlagte studier, og mediernes daglige rædselsreportager fra et Danmark under besættelsen kan få én til at spørge sig selv, at når nu alt det væsentlige altså ligger frit tilgængeligt til enhver danskers afgørelse, hvad er da vor videre opgave? Hverken DDF, Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet, Dansk Kultur eller hvad vi hedder kan tvinge det danske folk til at overleve som sådant, hvis det med alle fakta på bordet stadig vælger repræsentanterne for "integrations"-politikens blindgyder.

Hvis det sker blot én gang til, må de nationale bevægelser i afmagt lægge armene over kors og lade folket føle, når det ikke vil høre. Med virkeligheden som ubønhørlig læremester vil tiden måske nok skabe mere lydørhed.

P.N.B.

Storebror Pedersen fra Malmø

Hvert sogn sine hekse og trolde

Noget i den retning har vi vist regnet for naturens orden, som vi kunne gøre op med i den årlige midsommerglæde, når vi lod dem gå til vejrs i blånes røg og flammer. Et og andet tyder på, at vi fremover må slås med alvorligere trolde-tøj.

Af den kvindelige slags har vi jo fået Beate nede i Wien og hendes overvågningscenter på halsen. Som en anden bekymret og magtsyg storesøster skal hun for forældrene i Bryssel se til, at vi skikker os vel og ikke giver anledning til mistanke om raceri, fremmedulyst eller anden slig ugudelighed i strid med de hellige og almindelige menneskerettigheder. Det cirkus kender vi kun alt for godt. Så det lader vi ligge.

Men der er skam også mandlige udgaver af slagsen, rigtige trolde, og ikke af den hyggelige type som julenisser og andre af årstidens småfyre. Som nu ham Göran Persson, som han hedder på svensk, fra Malmø, der ved tidernes ugunst er statsminister *hinsidan*. Det var

ham, der sidste vinter holdt holocaust-stormøde i Stockholm og i hyggeligt kammeratligt samvær over veldækkede middagsborde med mer eller mindre røde fæller fra hele Europa fik iværksat den berygtede mobning af EU-medlemmet Østrig. Østrigerne havde nemlig haft den frækhed ved et frit og fair valg at stemme forkert, så den socialdemokratiske regeringsdominans gennem utallige år blev brudt ved inddragning af - oh ve - et sejrende og i de rettænkende kredse aldeles stueurent Frihedsparti i en regeringsdannelse efter sædvanligt parlamentarisk mønster. Det måtte jo tage en skrækkelig ende. Som vi alle ved, at det faktisk gjorde - ikke mindst for de feststemte og eviggode ophavsmænd.

Men den gode Pedersen fra Malmø var ikke sådan at slå ud. Da der efter mere end et halvt år lukkedes og slukkedes for den - ifølge vor egen herlige Arne Melchior - særdeles vellykkede aktion, advarede Persson'en skam andre europæiske lande om, at de risikerede

en tilsvarende EU-boycot, hvis "fremmedfjendtlige" partier kom i regeringsindflydelse hos dem. Og ikke nok med det. Direkte adspurgt af pågående journalister - det er den slags jo alt for ofte - ville han da "ikke afvise, at en regering i Danmark med deltagelse af Pia Kjaersgaards Dansk Folkeparti vil blive boykottet af de øvrige EU-lande".

Dejlig dreng, ikke? En svensk statsminister, der selv er afhængig af det gamle svenske kommunistparti, truer Danmark med sanktioner, hvis danskerne giver et lovligt dansk parti så stor tilslutning, at det får regeringsindflydelse her. Hvilken frækhed! Hvem mon han egentlig tror han er? Carl 10 Gustav? Og ikke bare en tilfældig politicus fra Malmø?

Men Sverige skal faktisk have formandskabet i EU efter nytår - oven på Frankrig, så her går det godt fru kammerherreinde. Gud bevare Danmark, som Dronningen af og til siger!

S.D.

Bladet Helse og blå øjne

Det pæne, kommercielle månedsblad *Helse* har indvandrere som tema i septembernummeret. Under overskriften "Blå øjne og lyst hår" hævdes i lederen, at der var engang, hvor vi alle havde blå øjne og lyst hår, og hvor Dannebrogslaget var altdominerende.

Som Grundtvig skrev i fordums tid, "og vajer over Tyrkeflag end Kristendommens Banner", så er korset da endnu ikke fjernet fra flaget på de officielle bygninger eller fra festernes flag i de private hjem.

Nabokonerne til begge sider i barndommens by i Sydsjælland havde brune øjne, såvel som mange af skolekammeraterne, hvis hår også var mørkt - for slet ikke at tale om geografilæreren Harry Hansen, kaldet ørkensteiken.

Ydermere havde skolen en engelsklærer, som var glad for ordsprog, og i muntre stunder kunne divertere med ét som: "Blå øjne er en pryde, sorte har enhver tyr".

Helse's skribent hævder at fremmedhadet er blevet uhyggeligt, med hidsige debatter hver dag i tv, og manglende værdisætning af den utrolige rigdom, som andre kulturer har bragt til landet.

Som eksempel herpå nævner skribenten en spisesvamp, ført hertil af bosniere. Dersom hele vor hovedstads befolkning blev anbragt i Istanbul, ville ballademagere som bz'ere og rockere også følge med og skabe problemer - om end de næppe ville udarte til flerkoneri, voldtægt af 75-årige tyrkiske koner eller af 13-årige piger, rituelle slagtinger eller knivstikkeri foran diskoteker. Ting som må bekæmpes i alle kulturer og ikke kan betegnes som hørende til stor, tilført kulturrigdom.

Men lederskribentens øjne tangerer uvidet pupil-skriveri ved at hævde, at når et land skal omstille sig til andre kulturer, sker det ikke uden problemer.

Det turde vel være omstilling til landets love, normer og forhold, der stod på tapetet. *Helse* taler til hudløshed om hadske vendinger over for "ny-danskerne". Ingen har hørt om begrebet ny-amerikanere, og hvad de hadske vendinger angår, ville *Helse's* lederskribent ude i virkelighedens verden i visse kvarterer selv blive udsat for grimme ord, stenkast og spytklatrer.

"Øjne, I er lykkelige, I, som ser Guds Søn på Jord!" (Grundtvig, salme 142).

Udenfor vinduet herfra ses bebyggelsen Tåstrupgård, og at færdes der kræver

øjne (blå) i nakken, som alligevel ikke kan udelukke skud på tilfældige passerende, fra arabiske drengbanders pistoler, hvis gule plastikkugler - af erfaring kan oplyses - er yderst smertefulde.

At færdes i Tåstrupgård kan dog også resultere i møde med tyrkiske bekendte, som giver knus og søde kager.

Helse hævder, at arbejdsløshed hos veluddannede skyldes deres mørke øjne.

Påstanden er fejlagtig, al den stund der overalt i samfundet fra hospitaler til kontorer arbejder udlændinge.

Arbejdsløsheden skyldes udelukkende manglende beherskelse af det danske sprog, og så længe den tåbelige modersmålsundervisning ikke stoppes, er der lange udsigter til bedring af forhold, som kunne påvirkes fra Sverige, hvor alle udlændinge taler flot svensk.

Selv om målet er beherskelse af det danske sprog, ville almindelige danskere og folk i behandlersystemet imidlertid erfare, at desom man gør sig den ulejlighed at tilegne sig lidt tyrkisk eller arabisk sprog, hvilket ikke kræver oprettelse af kurser, ville det konstateres, at de fleste udlændinge bliver så glade og overraskede over et sådant tegn på respekt og imødekommenhed, at der åbnes døre.

Helse-nummeret bringer en artikel af professor Eva Smith, som hårdnakket hævder, at muhamedanske tørklæder er tro og religionsbestemt, på trods af, at det efterhånden er skåret i pap, at tørklæder er kulturturnorm, tegn på fundamentalisme og forbudt i Algeriet og Tyrkiet.

Helse har en samtale med en 32-årig pakistaner, som betegner det danske sundhedsvæsen som et koldt maskineri, selv om han dog sammen med sin kone har fået enestue på hospitalet og kvindelig gynækolog, hver gang hans kone har skullet føde.

Samtidig udtaler den unge pakistaner undren over det danske sundhedsvæsens manglende forbud mod udenlandske familiers forstyrrende ophold døgnet rundt omkring familiemedlemmers sygeseng.

Med De Radikale i førertrøjen for knæfald for fremmede kulturer vil skredet i danske, tilkæmpede normer fortsætte i uendelighed.

Helse's september-nummer følger op herpå og er stort set en hån mod det folk, der byggede riget. Og det hvad enten deres øjne var blå eller brune.

Birte Frandsen

Kvindeundertrykkelse hæmmer den økonomiske udvikling

Det er den opsigtsvækkende konstatering i dette års rapport fra FNs Befolkningsskatsfond. Hidtil har man anset forholdet mellem kønnene for at være en familiesag og bekæmpelse af diskrimination mod kvinder har været noget, man skulle beskæftige sig med af hensyn til de involverede kvinder.

Så snævert kan man imidlertid ikke længere tillade sig at se på sagen, ifølge FNs rapport. Rapporten sætter nemlig direkte tal på, hvad kvindeundertrykkelse koster for den nationale økonomi. Og det er store summer, det drejer sig om.

Diskrimination af kvinder er en kostbar hobby. Den indebærer en manglende udnyttelse eller bortødslen af ressourcer, som kunne have bidraget til et samfunds økonomiske vækst.

Det er derfor ikke uden grund, at de samfund, som stærkest undertrykker kvinder, hører til blandt verdens fattigste, hvis de da ikke er rige på olie.

De samfund, som værdsætter lighed mellem mænd og kvinder, drager nytte af de menneskelige ressourcer på den mest effektive måde, og de hører derfor til blandt verdens rigeste.

Det er med få ord budskabet i dette års rapport fra FNs Befolkningsskatsfond, som har titlen:

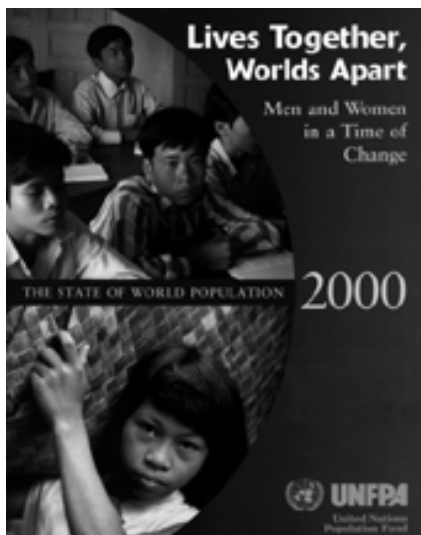
Samme liv - men en verden til forskel. Mænd og kvinder i en forandrings tidsalder

Den årlige rapport fra FNs befolkningsskatsfond er altid interessant læsning.

Hver rapport sætter fokus på et tema. I år er det som nævnt forholdet mellem mænd og kvinder, som tages under behandling.

Rapporten indeholder hvert år et tabelafsnit med befolkningsstatistik om alverdens lande. Det er altid interessant at se, hvordan den faktiske statistik harmonerer med rapporternes udsagn.

Tidligere rapporter fra FNs Befolkningsskatsfond har påpeget en nøje sammenhæng mellem kvinders status i forskellige kulturer og det antal børn, de føder. Det passer ikke, som mange mode-"eksperter" påstår, at det er økonomien, som er afgørende for antallet af børnefødsler. Det stenrige

Saudi Arabien har en af verdens højeste fødselsrater – og en massiv kvindeundertrykkelse.

Med disse fakta in mente nikker man forstående til tallenes tale. Man ser, at et arabisk land som Yemen, som ikke er velsignet med olie, har en årlig fødselsrate på 7,6 og et bruttonationalprodukt så lavt som 658 Dollar pr. indbygger. Danmark har en fødselsrate på sølle 1,7, men til gengæld et bruttonationalprodukt på 23855 Dollar pr. indbygger.

Rapporten indeholder en række eksempler på massiv kvindeundertrykkelse. Denne beretning stammer fra Jordan:

12-årige Kifaya var intelligent og fuld af nysgerrighed. Men da hun en aften vendte hjem fra en spadseretur i nabolaget med nogle venner, blev hun mødt af sin rasende far. Råbende, at hun havde vanæret hele familien blev faderen ved med at slå Kifaya med kæppe og jernkæder indtil hun var død.

Omtrent på samme tid blev 34-årige Hanan skudt af sin bror for "forbrydelsen" at have giftet sig med en kristen. Hendes bror efterlod hendes lig på gaden og røg en cigaret mens han ventede på politiets ankomst.

Hvert år bliver 25-50 piger og kvinder dræbt ved "æres"drab i Jordan.

Diskriminationens omkostninger

Det siger sig selv, at de to myrdede kvinder fra eksemplet ovenfor aldrig kommer til at bidrage til Jordans økonomiske udvikling. Var de ikke blevet slået ihjel, ville der alligevel have været så stærke restriktioner på deres udfoldelse, at de formodentlig ikke ville have kunnet bidrage væsentligt til landets økonomi.

Alligevel, hedder det i rapporten, bidrager selv stærkt undertrykte kvinder ofte til økonomien i den uformelle sektor, hvor indsatsen ikke måles og derfor undervurderes.

Blandt andet derfor forbigås kvinder

ofte, når ressourcer skal fordeles. I mange u-lande udfører kvinder ofte det meste af landbrugsarbejdet, men de ejer sjældent det landområde, de dyrker. Ressourcer, som tildeles landbruget, går derfor udenom de mennesker, som bedst kender forholdene. En undersøgelse fra Kenya viser, at hvis kvinder fik samme støtte som mænd, ville udbyttet forøges med 20 pct.

Manglende uddannelse af kvinder er en meget væsentlig grund til fattigdom i mange lande. I lande, hvor pigers deltagelse i undervisning udgør mindre end 75% af drenges deltagelse, dér er bruttonationalproduktet cirka 25% lavere end i andre lande. Dette forhold gør sig især

gældende i Afrika og det sydlige Asien, hedder det i rapporten.

Det er blevet beregnet, at 1 pct. stigning i pigers deltagelse i gymnasial uddannelse medfører 0.3 pct. forøgelse af den økonomiske vækst.

I den udstrækning tallene holder stik, er det unægtelig tungtvejende argumenter overfor de lande – eller kulturer, skulle man måske snarere sige, som ikke giver drenge og piger lige muligheder for livs-udfoldelse.

Bliver der sat handling bag ordene, er det begyndelsen til enden for muhamedanismen.

Harry Vinter

Farlige facts

I september var bl. a. fhv. statsminister Anker Jørgensen og fhv. samordningsminister Mimi Jakobsen til pakistansk fest i Gladsaxe, hvor man fejrede 30-året for den første pakistanske gæstearbejders ankomst. (Gæsten er ikke rejst hjem endnu). Iflg. dagbladet Politiken udtalte Mimi Jakobsen en varm tak til de tilstedeværende pakistanere. "Uden jer ville vi ikke have været i stand til at opbygge det velfærdssystem, som Danmark er kendt for i hele verden", skulle hun angiveligt have udtalt.

Danmark var altså ikke et velfærdssamfund før 1970. Den socialdemokratiske arbejderbevægelses kamp for en bedre tilværelse for de små i samfundet, var altså aldeles forgæves og resultatløs indtil gæstearbejdernes ankomst. Det er da en omskrivning af Danmarks nyere historie, der vil noget! Og så kan man iøvrigt undre sig over, at de ikke har opbygget et lignende system i Pakistan.

Danmarks muhamedanske biskop, formand for Nævnet for Etnisk Ligestilling Kjeld Holm, kommenterede – også i september - Karen Jespersens nedsættelse af et kulegravningsudvalg og udtalte iflg. Jyllands-Posten: "100 mennesker der ikke fungerer i samfundet, kan være et kæmpeproblem, omvendt kan 1000 velintegrederede mennesker tilføre samfundet en masse værdier".

Manden har for en gang skyld fuldkommen ret! Mange undersøgelser – senest fra Rockwool-fonden – viser, at indvandrere fra vestlige samfund tilfører samfundet store værdier, mens indvandrere fra muhamedanske samfund er en kæmpe udgiftsbyrde. Problemet er, at Danmark fortrinsvis inviterer indvandrere, som skaber endeløse problemer: massevoldtægter, knivstikkerier, røverier, kvindeundertrykkelse, "æres"drab, tørklædehalløj, foragt for danske madvaner, foragt for menneskets bed-

ste ven (hunden), foragt for danske kvinder (ludere), foragt for danske mænd (svage øldrikkende sutter), krav om særlige bade-faciliteter, sabotage af skolefester og lejrskoleophold osv. osv. Det er formodentlig nemmere at integrere 1.000.000 kinesere end 1000 muhamedanere i det danske samfund. Inviter dog de mennesker, som gerne vil være en del af det danske samfund uden at kræve særrettigheder i det evindelige!

Snakken om et kulegravningsudvalg havde også fået direktøren for det såkaldte Danske Center for Menneskerettigheder Morten Kjærsum (tidligere Dansk Flytningehjælp) – to alen ud af samme stykke – op på mærkerne. I princippet har han ikke noget imod fakta, når blot fakta bliver vævet ind i de rette ord. Men han er betænkelig ved en arbejdsgruppe udelukkende bestående af statistikere. "I så fald vil den spille ind i den almindelige skræmmedebat og imødekomme Pia Kjærsgaards synspunkter" udtaler han.

Ja, de nøgne fakta er formodentlig skræmmende. Men hvordan kan en såkaldt menneskerettighedsekspert tillade sig at påstå en politikers synspunkter mindre værdige end en anden politikers? Menneskerettighedernes fundament er dog alle menneskers og alle synspunkters lige værdighed! Men for eksperten Morten Kjærsum er nogle mennesker åbenbart mere lige end andre!

Sidst skal nævnes formanden for De Etniske Minoriteters Landsorganisation, Murharrem Aydas, som er af tyrkisk baggrund. (Hvem er forøvrigt etnisk minoritet? Der bor flere tyrkere end danskere i EU). Aydas mener iflg. Jyllands-Posten, at "en kulegravning af indvandringen i Danmark vil skabe skrækbilleder af en befolkningsgruppe".

Undskyld, men der behøves ingen kulegravning for at fremmane skrækbilleder. Dem leverer nydanskerne så rigeligt af hver eneste dag – helt uden ekspertbistand.

HV

Fornuftens opgør med moralismen

Med Kai Sørlanders bog om menneskerettigheder er den politiske "næstekærlighed" sat grundigt på plads i skammekrogen.

Af Peter Neerup Buhl

Mens det i den politiske debat og i mediernes gengivelser er grundtonen, at Dansk Folkeparti på en eller anden måde står på et både moralsk lavere og mindre rationelt plan end andre partier, kommer filosofen Kai Sørlander (født 1944) nu med den hidtil mest velgennemtænkte og konsekvente argumentation for, at Dansk Folkeparti bør være en fuldt ud ligeberettiget deltager i den demokratiske proces.

Udgangspunktet for Sørlander er en fornuftbaseret (rationel) kritik af menneskerettighederne, som i deres nuværende form udelukkende er et juridisk papir, vedtaget som resultat af tilfældige magtforhold efter Anden Verdenskrig. I disse dokumenter, der nu har opnået religiøs status i Vesten, er der bl.a. ikke taget hensyn til, at verdens forskellige kulturer står for forskellige rationalitetsformer, "som kun vanskeligt kan kommunikere med hinanden, og som måske dybest set slet ikke kan forstå hinanden." Under den aktuelle massive indvandring står de vestlige demokratier derfor i fare for at undergrave deres egen eksistens, hvis de fremmede, der lukkes ind, ikke er forpligtet på de værdier, uden hvilke demokratiet ikke kan leve. I særdeleshed fremhæver Sørlander, at islam er uforenelig med en demokratisk orden, idet religionen her udøver en indflydelse over den personlige adfærd, "som er uden sidestykke i andre systemer."

Menneskerettighedserklæringen tager imidlertid i sine krav om bl.a. asylret og religionsfrihed ikke hensyn til, at visse religioner direkte modsiger demokratiet, der også opstilles som en menneskerettighed. Demokratiet er først og fremmest afhængig af en religion, der forstår at sætte skellet mellem religion og politik. Desuden kan der ikke nødvendigvis stoles på troskabserklæringer til vor grundorden, når de udtales af muslimer, hvis religion blåstempler løgn til islams fordel. Så det er med Sørlanders ord ikke irrationelt at se en trussel mod demokratiet i en religion, der ikke tillader en adskillelse mellem religion og politik - og at se den trussel også tværs igennem, hvad folk udtrykkelig siger. "Og så må det være rationelt at skønne anderledes end dem, som blot ser mennesket som rationelt og sandfærdigt, når man vil drage grænserne for, hvilke

og hvor mange fremmede der bør gives adgang til demokratiet. Men inden for dette anderledes skøn, må der så også kunne være en forskel mellem de mere optimistiske og de mere pessimistiske - mellem de mere liberale og de mere restriktive."

Irrationelt menneskeretsforsvar

Demokratiet kan kun fungere på basis af en vis fornuft, hvorfor ikke alle kulturer er modne til det. I den forbindelse kritiserer Sørlander ikke mindst Politikens chefredaktør Tøger Seidenfaden, der hævder, at normen om menneskers ligeværdighed er "et tabu i ordets egentlige betydning - noget helligt." For Seidenfaden er anerkendelsen af denne ligeværdighed så fundamental og uden for diskussion, at han sætter den som betingelse for, at et samfund overhovedet kan kaldes civiliseret. Hvoraf man med Sørlanders ord må slutte, at fx det klassiske Athen - den vestlige civilisations vugge - ikke var civiliseret!

Seidenfadens og ligesindedes menneskerettigheds-religion er tydeligvis ikke rationel, så i stedet for at *argumentere* mod modstandere må de ty til forsøg på at få de begreber, hvori indvendinger mod menneskerettighedernes krav udtrykkes, til at "tage sig dårlige ud". Kritikere skal stemples som moralsk underlødige. Som Sørlander imidlertid stringent viser, er der absolut ingen grund til at tro, "at man bliver et bedre menneske, fordi man - uden at kunne begrunde det - hævder menneskerettighedernes universalitet."

For Sørlander i modsætning til for den herskende politiske korrekthed kan kritikløs opfyldelse af menneskerettighederne føre til ubodelig skade, idet det afgørende er tilvejebringelse af *betingelserne* for deres opfyldelse. Svarer et lands situation eller udvikling ikke til en efterlevelse af menneskerettighederne, kan disse rejs urealistiske idealer eller forhåbninger, som forhindrer en mere gradvis eller relativ opfyldelse. Når vi bilder os ind, at vi *har* rettighederne ganske uafhængigt af vor egen indsats, hvorfor så bekymre sig om denne indsats?

Illusionen om politisk "godhed"

En rettighed er betinget af, at der er nogle til at opfylde den - ingen har på forhånd simpelthen ret til at blive hjulpet. Dette

gælder også asylansøgere. Det kan ikke politisk kræves af noget samfund, at det skal hjælpe på bekostning af sig selv, fastslår Sørlander, og slet ikke, når vi ikke ved, om dem vi hjælper ikke vil gøre alt for at skade os, når vi har bragt dem på fode. "Og da der heller ikke altid kan trækkes klare grænser for, hvornår en anden har behov for hjælp, og hvornår man selv er i stand til at hjælpe, så er der spillerum for forskellige vurderinger; men dette spillerum betyder ikke, at der slet ikke kan trækkes grænser."

Hvor disse grænser skal trækkes, er ikke et spørgsmål om personlig godhed, men om forskellige (tilstræbt) rationelle skøn over, hvor hjælpen bedst og rimeligst kan anvendes. Det gælder her om at frigøre sig fra såvel idealistiske umuligheder som ensidig selvished. Kun mennesker, der frivilligt ofrer mere af deres eget end andre, besidder vel at mærke en moralsk overlegenhed. Her er det altså, at de, der stiller sig uselviske an ved en liberal udlændingepolitik, personligt ikke er mindre selviske end folk med modsat holdning, så længe de førstnævnte ikke ofrer deres relative fordele. Konkret kan velbetalte journalister, ledere i Socialdemokratiet og i humanitære organisationer ikke drømme om at ofre deres relative fordele, så de kommer til at dele vilkår med de svagt stillede danskere, som direkte er truet af indvandringen og som derfor stemmer på Dansk Folkeparti. Eller ville Svend Auken, som indignereres over sine borgmester-partifæller på Københavns vestegn, mon selv bo i et af områdets sociale boligkomplekser? Over for en sådan mentalitet viser Sørlander sig i sin største skarphed: "Hvor man klæder sin politiske indstilling ud som personlig hjælpsomhed, misforstår man sine elementære etiske relationer til andre." De privilegerede, der ikke erkender, at deres egen hjælpsomhed har grænser, må uvægerligt mistolke ganske den samme menneskelige begrænsning, når den kommer til udtryk på den eneste måde, som de svage har mulighed for at give den udtryk, nemlig politisk. Men de privilegerede føjer endda spot til skade: Ikke nok med at de lader de svageste bære de største byrder ved asylpolitikken; de håner dem også, når de forsøger en politisk reaktion, som svarer til det forbehold, der er indbygget i den poli-

tiske hjælpsomhed, og som de selv nyder godt af.

Plads til kritik

Indenfor demokratiets rammer må der derfor anerkendes et spektrum af ligeværdige holdninger for, hvordan der skal prioriteres. Og her står Dansk Folkeparti i modsætning til den herskende dom over partiet endog for den mere rationelle linje, forsåvidt som der rejses kritiske spørgsmål til de absolutte menneskerettigheders umiddelbare krav, der er uden rationel fundering og har fået karakter af et helligt

tabu, hævet over argumentets styrke. Dansk Folkeparti hæver sig over ethvert menneskes selvfølgelige ønske om en retfærdig og lykkelig verden her og nu for nøgternt at overveje vejen til en sådan. "Retten" dertil bringer os jo ikke nærmere realiseringen - simpelthen at blåstemple visse personers krav og ønsker som deres "rettigheder" betyder at undergrave andres (og deres egne) rationelle interesser på længere sigt.

Kritikken mod den politiske korrektheds moralisme over for især Dansk Folkeparti er - måske ikke helt tilfældigt? -

den samme som kritikken mod islam: Den første betingelse for, at demokratiet kan finde grobund, er med Sørlanders ord, at samfundet ikke lukkes inde i en verdensopfattelse, som ikke tillader, at spørgsmålene stilles, men at der tværtimod hersker en opfattelse, som giver plads for spørgsmålene.

*Kai Sørlander:
Om menneskerettigheder.
Er en global etik mulig?
Rosinante Forlag 2000.
176 sider. 198 kr.*

Nordisk fællesfront for de nationale menneskerettigheder

Tale på Sverigedemokraternas stormøde i Stockholm 9. september 2000.

Af Poul Vinther Jensen

De nordiske lande må i disse år stå sammen mod den trussel mod de selvstændige folk, der bliver udformet via den Europæiske Union. Vi har i Norden en lang tradition for rodfæstede folkelige fællesskaber, der er væsensforskellig fra de store europæiske landes statsnationalisme. Nede i Europa er statsmagten vant til at herse med sin befolkning uden at spørge den om lov, når nye projekter skal gennemføres. Den mentalitet ville de nordiske eliter gerne overtage, men hidtil er det i det mindste lykkedes de nordiske folk at få lov til at blive spurgt, inden de blev trukket ind i tidens internationalistiske projekter.

Alligevel har vi lige så ofte sagt ja som nej til politikernes antinationale forslag. Og størstedelen af vore befolkninger stemmer stadig på de partier, som vi vil hævde går imod flertallets egentlige ønsker. Vi må håbe, at Danmark stemmer nej ved afstemningen om den Økonomiske og Monetære Union den 28. september. Ligesom vi må håbe, at Norge stemmer nej til at gå ind i den Europæiske Union ved en eventuel ny afstemning, som jo stadig vil dukke op, så længe et flertal stemmer "forkert", som det hedder.

Alligevel kan det meget godt være, at et flertal af de nordiske landes befolkninger vil følge med flertalspolitikkerne til den bitre ende, dvs. indtil der er blevet skabt et hårdt multietnisk samfund som i USA, som det i realiteten er umuligt at komme ud af. Et samfund med høj kriminalitet,

hvor enhver lille konflikt må ordnes ad rettens vej, fordi der ikke er nogen fællesfølelse, der får det hele til at glide i fredelig samdrægtighed.

Hvorfor er det sådan? Har vi gennem flere generationer haft det for godt og er kommet til at tro, at sådanne trusselsbilleder kun er ekstreme skræmmebilleder, der ikke kan blive virkelighed hos os? "Det sker ikke for mig", tænker de fleste mennesker, når de hører om ulykker og katastrofer - men pludselig sidder de midt i det.

Denne overdrevne tro på samfundets sikkerhed udspringer af en overtro på vore samfunds politiske ledelse. Uanset hvad der sker, tror vi på, at de nok skal bringe os igennem krisen. Politikerne er dog ikke ufejlbarlige eksperter. Det så vi klart for nylig i Danmark, da mange politikere fra magthaverpartierne fra deres plads i Folketinget ikke engang kunne finde ud af at bruge de to knapper, "ja" og "nej", rigtigt. Rundspørger har også vist, at de fleste politikere er uvidende om selv de mest grundlæggende ting i fx den Europæiske Union. Der er en verden til forskel mellem politikernes næsten ansvarsløse verden og så fx en pilots eller en læges dagligdag. Så snart politikerne kommer ud i en situation, der går bare en lille smule ud over rutinen, falder de tilbage på de lette fraser og ideologiske målsætninger, der blev udformet i århundredets begyndelse under helt andre forhold i verden. Både den danske, den svenske og den norske statsminister har ved udtalelser i år vist, hvilke banale undermålere de

er. De sviner deres egne landsmænd til, går fremmedes ærinde, taler viljeløst indenlandske og udenlandske politiske pressionsgrupper efter munden - er kort sagt uværdige til det høje ansvar, folket har betroet dem. Og det samme gælder hovedparten af deres ministre og parlamentariske grundlag.

Men alligevel har de en god chance for at blive genvalgt ved et kommende valg. Hvordan kan det være?

Svaret er måske, at de deler ideologi med medierne, hvis massive propaganda allerede har sået politikernes sejr i folkenes sind forud for ethvert valg. Den afsindige menneskerettighedsideologi og dens eksperter trækkes frem som lysende forbilleder, hver gang en konflikt opstår i samfundet, i særdeleshed når fremmede i vore lande er involveret. Pludselig ligger skylden for volden ikke længere hos voldsmændene, men i det samfund, der siges at diskriminere dem. Pludselig er en voldtagen svensk eller dansk pige ikke mere offer, men den egentligt skyldige, fordi hendes påklædning ikke stemmer overens med muslimske normer. Pludselig kan private virksomheder ikke mere selv bestemme, hvem de vil ansætte, og hvordan de ansatte skal klæde sig. Staten får sine kontrollører og krav ind ad bagdøren, og deres øjne er overalt. Multikulturalisme og antiracisme er med rette blevet kaldt kommunisme med kulturelle begreber. Med Overvågningscentret i Wien er det kommende totalitære samfund blevet blåstemplet fra højeste sted. Det blev det vel at mærke allerede via FN, særlig

med konventionen mod racisme i 1965, vedtaget efter at de tidligere kolonier var kommet i flertal i generalforsamlingen. Nu skulle endelig den hvide verden gøres til syndebug.

Det er jo netop denne holdning, der hele tiden er undertonen i mediernes behandling og i de herskende politiske budskaber: Alt hvad de europæiske lande gør for at bevare sig selv, hvilket selvfølgelig uundgåeligt betyder at stille personer udefra i en ringere position, er ulovlig diskrimination. Mens afrikanske og asiatiske lande som en selvfølge får lov at være herrer i eget hus og om nødvendigt udrydder dem, der ikke vil forsvinde frivilligt. Kannibalen Idi Amin blev typisk nok hyldet i FN's generalforsamling, selv om han med kort varsel smed 300.000 asiater ud af Uganda. Mon en europæisk politiker med lignende praksis ville få samme modtagelse?

En konklusion må være, at europæere er udsat for "institutionel racisme" i det internationale system, og denne offer-rolle er fulgt af en falsk bevidsthed påtvunget os af FN's flertal. Deraf den uberettigede dårlige samvittighed, som europæere føler, når de beskytter sig selv mod den tredje verdens overbefolkningsangreb mod os. I virkeligheden er Europa jo det mest åbne og tolerante kontinent på kloden - men intet mindre end vort nationale selvmord vil stille den tredje verdens hævn-tørst tilfreds. Skønt den smule rigdom de har, i vid udstrækning skyldes de hvide.

I særdeleshed er de nordiske folks bevidsthed falsk, da vi jo næsten ikke har haft kolonier. Alligevel har vi for at råde bod på den hvide mands såkaldte forbrydelser i højere grad end de fleste modtaget uvedkommende vildtfremmede menneskemasser. Særlig Olof Palme spillede på denne falske skyldfølelse og har derved i så høj grad som nogen statsleder i det tyvende århundrede skadet sit eget folk. I Danmark var det under den borgerlige

Poul Schlüter-regering, at der rigtig blev lukket op for stor indvandring. Men også Sverige ved jo via Carl Bildt, hvor værdiløse nutidens borgerlige er som nationalt modspil.

Svaret må være en Tredie Vej, der benytter et helt andet politisk spektrum. Vi skal ikke tænke i højre og venstre, men i nationalt og unationalt. Vejen frem for at bringe denne anskuelse til politisk sejr kan ikke gå direkte over landets parlament, da folk som nævnt er hjernevasket til kun at støtte vore unationale modstandere. Forud for en egentlig politisk sejr må der gå en længere periode med åndeligt at forberede folket ved at begrunde, at vi har god ret til at være herrer i eget hus. Det kræver, at verden ses på en helt ny måde i stedet for den i dag herskende. Først og fremmest må man lære at indse, at det ægte nationale ikke betyder konflikt og krig, men at nationale bevægelser ret forstået tværtimod supplerer hinanden overalt. Alle har lige adgang til eget land - hverken mere eller mindre.

I praksis kan vi nationale i Norden bedst vise det ved et forbilledligt samarbejde. Når vi over for offentligheden som nu manifesterer, at vi står sammen på tværs af grænserne, vil vi ikke kun jage de herskende en skræk i livet med de perspektiver, der ligger heri. Nemlig at eliternes internationale samarbejde mod nationalstaterne får et modsvar i de folkelige nationale bevægelers forsvarskamp.

Vi vil frem for alt søge at stå som en ledestjerne for alle folks fælles sag mod den globalisering med samfundshersernes blanding af alle folkeslag, der truer. Herfra lurer den ægte trussel mod freden og demokratiet - ikke i hvert enkelt folks kamp for selvstyre og egen kultur og identitet, der overalt er den samme kamp.

Med disse ord ønsker jeg Sverigedemokraterne al mulig held og lykke for jeres nationale sag, som også er danskerens sag. Lad os stå sammen om den.

Brevkassen

Fra et medlem, der ønsker at være anonym, har vi modtaget en lidt sen kommentar til Talerstolen i Danskerens aprilnummer:

"Tak til Anders Fog Sørensen for et godt indlæg om demografiske forhold i Vesten og deres politisk-økonomiske betydning.

Ingen tvivl om, at den kommende stigning i antallet af ældre vil betyde en økonomisk belastning, især da man reelt ikke gør noget for at beholde de svage grupper på arbejdsmarkedet. Også på dette område ser erhvervslivet det som sin opgave at tjene penge her og nu. Det er for så vidt som det skal være, hvis vi

blot samtidig har en stærk statsmagt, der kan varetage folkets og nationens mere langsigtede interesser.

Du (De) nævner selvpensionering som et middel til at aflaste samfundets udgifter. Mennesker der er født med et erhvervmæssigt handicap (og vi er mange) er næsten dømt til et liv med lavindkomst og vil typisk ikke have mulighed for at forsikre sig. Derfor bør den almindelige pension være finansieret over skatten. Der findes andre menneskelige egenskaber end den at tjene penge.

Vi kunne løse nogle af vore befolkningsmæssige problemer ved kulturelt og økonomisk at gøre moderrollen lettere, end den er i dag.

At importere arbejdskraft fra fjerne lande for at løse flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet er jeg, som du, modstander af, jævnfør den gamle vittighed om den, der tisser i bukserne for at få varmen.

Proletaren har intet fædreland, mente Lenin. Noget kunne tyde på, at det har mange fra de moderne herskende klasser heller ikke.

M.h.t. Margaret Thatcher og hendes politik er vi vildt uenige. "Manchesterkapitalismen" (ultraliberalismen) er bestemt ikke min kop te.

Der kommer normalt ikke noget godt ud af at behandle folk dårligt. Især ville det være forkert, hvis disse folk netop havde fortjent det modsatte. Det var ikke folkets brede masser, der svigtede under opgøret med sovjetmagten og kommunismen, og det er netop folkets brede masser, der nu vender sig mod islams koloniseringsforsøg og den truende masseindvandring. Vi må aldrig mere overlade det sociale aspekt til andre. Det ville være værre end en forbrydelse - det ville være en dumhed.

Derfor velkommen til underklassen (i økonomisk forstand) og ja til en stærk, handlekraftig, national statsmagt.

Begrebsmæssigt hersker der en del forvirring, idet begreber som "liberal" og "konservativ" eller "højreorienteret", sjældnere "national", ofte er blandet sammen.

Hvad angår forholdet mellem samfundet (staten) og individet har ægte konservative en indstilling, der nærmer sig de moderate socialister.

Hvis du nu er nået frem til, at jeg sikkert var og er en stor beundrer af general de Gaulle, så kan jeg kun give dig ret. Det er jeg - uforbederlig!"

Fra Birte Frandsen i Taastrup har vi modtaget følgende kritik af Bent Jacobsens stykke "Om at sidde med ved bordet" i sidste nummer af Danskeren:

"I kommentaren blev tilhængere af EU betegnet som uvederhæftige unionister og

hykleriske verdenssamfunds-tilhængere.

Det turde dog være et stift stykke og en ren uartighed at omtale anderledes tænkende på den måde, og påstandene bør have modspil i form af antydning af manglende horisont hos nogle af nej-sigerne, som rent faktisk ønsker Danmark forvandlet til en kolonihave i overstørrelse, præget af selvtilstrækkelighed, indadvendthed og omverdensangst, hvor alting drejer sig om at føle sig truet.

Det er desuden muligt at være både kosmopolit, europæer og dansker.

Nogle ser på EU som et stort fredspjækt, men det vil kolde hjerter ej forstå. Neglebidende at hænge sig fast i ånden fra 1943 fører næppe til andet end bitterhed. Personlig er jeg leveringsdygtig i såvel fædrelandssange som hyldestkronikker til mit land, og jeg har aldrig set EU som forhindring i bevarelse af sund nationalfølelse, hvilket jo er noget andet end usund nationalisme.

Som bekendt er et af forbeholdene fælles asylpolitik, vel at mærke efter ny afstemning. En sådan afstemning ligger nu langt ude i det fjerne, og Pia Kjærsgaard vil endog have gjort dette og andre forbehold permanent.

Resultatet vil ikke udeblive i form af endnu flere afrikaneres indrejse til landet. Selv om Bent Jacobsen - som jeg - også bor i Tåstrup, er Tåstrupgård næppe hr.

Jacobsens nabobebyggelse. Hvilket den er herfra.

Jeg er flov over det nej. Meget flov. Og jeg græmmes over nedladdenheden hos mange bitre nej-sigere."

Erik Bach fra Billund har en udmærket idé om, at sende vore multietnikere på svendeprøve i en slags fredskorps:

"Kan man forestille sig nogen politikere så onde, at de ønsker samme forhold her i Danmark, som der hersker i samfund, der har nået en højere grad af det multietniske?"

Hvis man siger nej til det, hvordan kan der så være politikere, der går ind for indvandringen?

Hvis indvandertilhængerne tror, at de kan tale forskellige kulturer og religioner til at lade være med at hade hinanden, så er der rig lejlighed til, at de kan vise deres evner. Lad bare Elisabeth Arnold og Birte Weiss få en bevilling på finansloven til at tage til Israel eller Balkan, og lad dem tage statsministeren med.

Hvis indvandertilhængerne tror, at de kan skabe et problemfrit multietnisk samfund, så lad dem vise os, hvad de dur til. I modsat fald må den logiske konsekvens være, at indvandringen stopper, og flest mulig fremmede sendes derhen, hvor de er kommet fra."

Som indledning til Verdenserklæringen blev værdigrundlaget forklaret:

- anerkendelse af den mennesket iboende værdighed og af de lige og ufortæbelige rettigheder for alle medlemmer af den menneskelige familie er grundlaget for frihed, retfærdighed og fred i verden.

Menneskerettigheder har vi altså, fordi vi er mennesker, slet og ret. De er lige og vi kan ikke miste dem, lyder det smukt og opløftende. Men sagen er, at vi hele tiden skal passe på menneskerettighederne - de rettigheder som skal gælde os alle.

Verdenserklæringen om Menneskerettighederne blev ikke til i sol og sommerglæde. Verdenserklæringen blev skrevet i dyb, dyb smerte som reaktion på de nazistiske forbrydelser der kostede 50 millioner mennesker livet, forbrydelser der i første række var rettet mod tyske kommunister, socialdemokrater og liberale, kunstnere og kristne, sigøjnere, jøder, Jehovas Vidner og derpå mod soldater og civile på de mange fronter og de millioner af slavisk oprindelse, der systematisk blev udryddet.

Verdenserklæringen om menneskerettighederne blev skrevet, for at nye generationer skulle kunne håbe, når det så sortest ud, skulle tro på livet og skabe betingelserne for et godt samfund.

Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder.

Dette er stadig vort fundament og skal være det. Når vi glemmer det, så glemmer vi forudsætningerne for et bedre samfund.

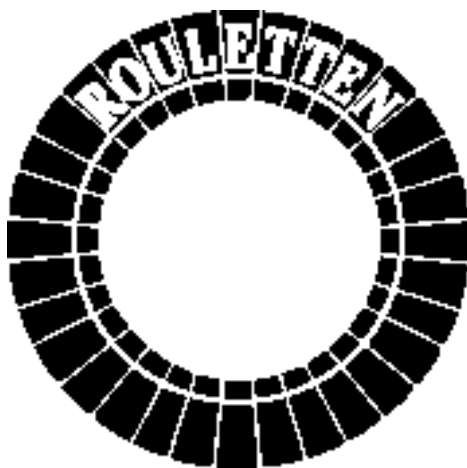
Derfor kan vi ikke lade de døde hvile, derfor skal vi lære af rædslerne. Vi må aldrig lade forbrydelserne gå i glemmebogen, men skal arbejde med dem. For at vi kan lære forbrydelsens væsen.

Forbrydelser kan begås, når nogle glemmer menneskerettighederne, når nogle glemmer at alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder.

Forbrydelserne kan begås, når fremmedhædet stikker sit hæslige fjæs frem, når nogle kan foreslå, at flygtninge skal smides ud fra fly eller at hele slægten skal smides ud af landet, hvis en ung i slægten har overtrådt straffeloven.

Forbrydelserne kan begås, når nogle udnytter afmagten og frustrationerne i samfundet og udpeger samfundets svageste som de skyldige for elendigheden. Forbrydelserne kan begås, når man glemmer menneskeligheden og kærligheden og istedet pisker had frem mod de svage.

Forbrydelserne kan begås, når mennesker bliver gjort til syndebukke.

Mikael Witte

Harlev J

Demonstration mod fremmedhad i anledning af Dansk Folkepartis Landsmøde i Vejle 2. september

Med "rouletten" indleder Danskeren en ny rubrik, hvor personer udenfor foreningen - også af den omstridte slags - kommer til orde - kommenteret af læserne i det følgende nummer. Mange vil nok føle, at der - som i rigtig roulette - langt fra altid er gevinst ved læsningen. Skriv og fortæl hvorfor!

Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabets ånd.

Sådan lyder artikel 1 i Verdenserklæringen om menneskerettighederne, som blev vedtaget den 10. december 1948.

Skrevet blev denne erklæring, da Anden Verdenskrigs rædsler skulle bearbejdes, for at menneskene, fællesskabet, samfundet skulle kunne leve videre.

Dansk Folkeparti har fra starten ført sig frem med fremmedfjendtlighed. Når man læser Dansk Folkeblad, så skulle man tro, at indvandrerpolitikken er tidens største problem.

Danmark for danskere - er partiets inderste kerne. Men denne forestilling om danskerne som en stamme af særlige mennesker, der gennem generationer har været danske i Danmark, er løgnagtig.

Danskerne er et sammensat folk, vi er multietniske. Folk er vandret her til, mens andre er vandret til andre steder. I lyst og i nød.

Selv det der kaldes for danskernes symbol, Dronningen, er ikke dansk. Hendes mor kom fra Sverige og hendes farmor fra Tyskland. Hun må være en bastard - lige som jeg selv, forøvrigt. Jeg er vokset op i Tyskland, min slægt kom fra Tyskland og Danmark. Selv har jeg nu boet i Danmark i 30 år.

Man taler tit om sine rødder, men jeg vil hellere tale om mine fødder. For vi flytter til nye steder, for at leve og elske.

Dansk Folkeparti vender sig i sit principprogram mod, at Danmark udvikler sig til et multietnisk samfund.

Jamen Danmark er multietnisk!

Dansk Folkeparti vil give udlændinge tidsbestemt opholds- og arbejdstilladelse i det omfang de kan klare deres eget og deres familiers underhold.

Jamen det er ren diskrimination!

Dansk Folkeparti vil i begrænset omfang tilstå flygtninge asyl. De kan få opholdstilladelse et år ad gangen, hvor de tildeles tøj, mad og husly, og repatrieres når omstændighederne tillader det.

Jamen her gøres mennesker til ting, som vi kan sende retur!

Dansk Folkeparti vil afskaffe den nuværende valg- og opstillingsret til udlændinge, der har været i landet over 3 år, ligesom familiesammenføring og modermålsundervisning helt afskaffes.

Jamen skal fremmede fratages mulighed for at leve med i samfundet?

Dansk Folkeparti vil først lade en udlænding søge dansk indfødsret efter ti års ophold: Indfødsretten skal kun kunne gives til ikke-straffede personer, som har vist at de kan klare sig selv, og som i løbet af de 10 år i Danmark har virket til gavn for Danmark.

Jamen, er der ingen grænser for diskriminationen? Åbenbart ikke.

Dansk Folkeparti praler tit med den danske tolerance og hjælpsomhed overfor fremmede. Tolerancen er det danske kendetegn, siger Dansk Folkeparti. Men partiet repræsenterer intolerancen. Alt hvad der er anderledes opleves som en

trussel mod Dansk Folkepartis danskhed - og det skal altsammen bekæmpes og lægges for had.

Mange hævder at Dansk Folkeparti ingen indflydelse har. Men når man ser, hvordan fremmedpolitikken er blevet ført i Danmark i de seneste år, så kan man kun sige: Dansk Folkeparti har haft en meget stor indflydelse.

Statsministeren har tidligere erklæret: Danmark har verdens strammeste udlændingelovgivning. Alligevel er den blevet strammet yderligere. Intolerancen vokser.

Da arbejdsløshedsprocenten var langt højere blandt de fremmede end blandt gennemsnittet, rasede man over de fremmedes dovenskab. Endskønt en jobansøgning med et fremmedklingende navn nærmest systematisk blev lagt nederst i bunken.

Da flygtninge flyttede sammen i storbyerne, rasede mange over ghettodannelser. Endskønt landkommuner og nordsjællandske kommuner simpelthen bare afviste at have boliger til flygtninge.

Og senest har Folketinget vedtaget, at boligforeninger har lov til at se bort fra ventelister for 90 procent af lejlighedernes vedkommende.

Således kan flygtninge og indvandrere diskrimineres lovligt.

Som led i regeringens flygtningepolitik blev der indført en særlig lav introduktionsydelse for nytilkomne flygtninge - en klar diskrimination i forhold til andre bistandsklienter.

Flygtninge blev stavnsbundet til den kommune hvor de blev anvist.

For nylig vedtog Folketinget en særlig bryllupslov. Dermed er retskravet om familiesammenføring ophævet for unge mellem 18 og 25 år. Hidtil har bevisbyrden ligget hos myndighederne, som skulle

sandsynliggøre, at der var tale om et tvangsægteskab, før de kunne give afslag på familiesammenføring. Nu bliver retsstaten vendt på hovedet: De unge starter som mistænkte og skal bevise deres uskyld.

Denne lov fører til diskrimination, for ingen bliver bedre integreret af at blive mødt med mistillid. Tværtimod. Man isolerer sig med sine nærmeste, for at beskytte sig.

Således er der mange eksempler på at Dansk Folkepartis fremmedhad smitter af på andre partier - og gennemføres af de andre partier.

Fremmedhad skal bekæmpes åbent, og alle steder hvor den viser sig. Derfor står vi her, for vi vil ikke bøje os for dens hæsligheder. Vi skal bekæmpe fremmedhadet, ikke fremmedhaderne: Deres ondskab, men ikke andre mennesker.

Det må vi lære af fremmedhadet. Det må vi lære af de manges lidelser. For at vi sammen kan skabe en verden med respekt for alle.

Redaktionen regner med, at Wittes markante indlæg vil medføre reaktioner fra læserne, hvis kommentarer vi bringer i "Brevkassen" i næste nr. af Danskeren.

Opgør med Australiens multikulturalisme

Af Anette Ladefoged

I 1996 tog jeg det endelige skridt for at være aktiv i kampen mod indvandringen. Som jeg dengang skrev i Danskerens talerstol traf jeg min beslutning efter et 2-årigt ophold i Australien, hvor jeg var øjenvidne til den multikulturelle ideologis rædsler. Jeg kom hjem til Danmark i 1993 hvor jeg flyttede til København, kun for at ængstes ved udviklingen mod et multikulturelt in-ferno i mit elskede hjemland.

Derfor traf jeg i 1996 min endelige beslutning om, at forsøge aktivt at arbejde for et Danmark i fred og harmoni.

Efter endt studentereksamen i 1991 drog jeg - som så mange andre unge - ud for at se den store, vide verden. Mit mål var Australien, hvor jeg forestillede mig at opleve "The last Frontier", naturens sidste bastion i Vesten. Mine forventninger blev indfriet med flere længder. Aldrig har jeg oplevet et vestligt land så smukt og vildt. Hvad jeg ikke havde for-

ventet at opleve og som derfor ramte mig med ekstra kraft var virkningerne af multikulturalismens mangeårige nedtrumlen og nedslidning af det smukke land og dets herlige, humoristiske befolkning.

Jeg tilbragte det meste af min rejse med at køre Australien tyndt i en gammel HQ Holden 1974-model i det, som australierne kalder "The Outback". The Outback er betegnelsen for de store sletter, naturområder og landsbyer i det indre Australien, altså stort set alt bortset fra storbyområderne. Det blev nogle begivenhedsrige år, hvor jeg prøvede og oplevede alt fra vaskeægte rodeo og cowgirliv til oversvømmelse og tørke. Min viden om Australien stammer hovedsageligt fra mine oplevelser og samtaler med folk.

Særligt da jeg på grund af oversvømmelse var strandet nogle måneder i det nordlige Australien mellem Western Australia og Northern Territory, fik jeg rig lejlighed til at stifte bekendtskab med såvel australiere som landets oprindelige befolkning ur-australiere. Mentalt minder australierne på mange måder om danskerne; stolt selvbevidste iblandet en god portion humor, selvironi og jordbundethed.

Siden 1950'erne har Australien søgt at inkorporere ur-australiere i den australske kultur gennem positiv særbehandling samtidig med, at man har opmuntret ur-australiere til at bibeholde deres oprindelige kultur. Denne multikulturpolitik har dog haft grusomme følger:

I Kakadu National Park, som blev verdenskendt fra de elskelige film om Crocodile Dundee, stødte jeg på skilte, som byder parkens gæster ikke at købe spiritus til ur-australiere. Skilte, der straks fik mig til at tænke på skilte i Zoologisk Have om ikke at fodre dyrene. I de fleste småbyer var pubberne i praksis enten forbeholdt ur-australiere eller australiere, og i én by var ur-australiere forment adgang til pubberne på alle undtagen én dag om ugen. Denne dag var pubberne til gengæld stovsuget for de øvrige beboere. I storbyerne kunne man overalt på gadehjørner og i parker se ur-australiere sidde og drikke kartonvin.

Det var ikke mit indtryk, at adskillelsen mellem australiere og ur-australiere i lokalområderne var indført med billigelse af regeringen. Men den multikulturalistiske politik havde resulteret i, at mange ur-australiere i dag tilbringer en stor del af deres liv med at kigge dybt i spiritusflaskerne (eller nærmere: de billige fire-liters kartoner med vin, som kan købes overalt i Australien). I et desperat forsøg på at dæmpe en anelse op for denne ulykkelige situation, havde australierne i lokalområderne - langt fra beslutningstagerne i hovedstaden Canberra - derfor valgt til en

vis grad at sætte ur-australiere under administration.

Grunden til, at ur-australiere drak så meget var og er efter min overbevisning, at det er umuligt at forene den tro og livssyn, ur-australiere levede efter, før englænderne begyndte at bosætte sig i Australien, med moderniteten. Når et trossystem således bryder sammen under virkelighedens realiteter og der ikke sættes noget i stedet, kan man forstå ur-australiernes hang til at ty til flasken. Og når man samtidig får alt foræret fra regeringen, er der intet incitament til at gøre tingene anderledes. Den officielle forklaring på problemerne er gammelkendt: Problemerne skyldes alene den hvide mand og hans imperialism. Men uanset, hvilke grusomheder den hvide mand måtte have begået århundredet tilbage i tiden, kan nutidens australiere ikke klandres herfor.

Knysten på dette træ, det såkaldte "niggerhead", kan skæres af og laves til eksempelvis et bord eller en stol.

Da jeg rejste fra Australien i 1993 vareserede en større diskussion vedrørende rettighederne til den australske jord. En ny lov fastslog, at ur-australiere kunne gøre krav på et stykke land, hvis de kunne påvise, at det havde været i deres besiddelse før den hvide mand kom til landet.

De mange australiere, jeg talte med på min vej, var rasende. Dels, som de påpegede, havde de færreste af deres forfædre selv valgt at emigrere til Australien; de var blevet tvunget til landet som straffefanger. Og dels havde de svært ved at forstå, at de skulle afgive land, som de havde kultiveret og opdyrket gennem mange generationer. Og pudsig nok var det da heller aldrig uopdyrkede områder, ur-australiere gjorde krav på, men opdyrkede områder eller områder rige på råstoffer. Mindre blev australiernes harme heller ikke af, at ur-australiernes sag blev ført af en som australierne sagde "blue-eyed Aboriginal"

(blåøjet ur-australiere), altså en hvid mand med kun en anelse ur-australsk blod i årenerne.

Som følge af den tilspidsede situation samt intensiveret indvandring til Australien fra Asien, opstod i 1996 endelig Australiens pendant til de europæiske højrepartier og for mig at se Australiens eneste håb for at blive en samlet nation: Pauline Hansons One Nation Party, som ved valget i 1998 fik 8,4% af stemmerne og dermed blev Australiens 3dje største parti, til trods for uhyggelig og massiv xenofil modstand.

Pauline Hanson satte i sin berømte jomfrutale "Vågn op, Australien" til parlamentet fra 1996 ord på australiernes frustrationer med ordene: "Den nuværende regering fremmer [race]adskillelse i Australien ved at stille muligheder, jord, penge og faciliteter til rådighed alene for ur-australiere. Sammen med millioner af australiere er jeg led og ked af de uligheder, som regeringen virker for og som skatteyderne betaler for under antagelse af, at ur-australiere er de dårligst stillede mennesker i Australien. Jeg tror nemlig ikke på, at det er hudfarven, som bestemmer hvorvidt man er dårligt stillet eller ej"..... "Nationen opdeles i sort og hvid, og det nuværende system tilskynder denne proces. Jeg er led og ked af at få at vide, at "Det er vores [ur-australiernes] land". Nuvel - hvor fanden skal jeg gå hen? Jeg var født her lige så vel som mine forældre og mine børn. Jeg vil arbejde side om side med alle og enhver som min ligemand, men jeg sætter grænsen når jeg får at vide, at jeg må betale og fortsat betale for noget, der skete for over 200 år siden. Som de fleste australiere har jeg arbejdet for min jord; ingen forærede mig den".... "Immigration og multikulturalisme er temaer, som denne regering forsøger at adressere, men alt for længe har de almindelige australiere af de store partier været holdt uden for debatten. Jeg og de fleste australiere ønsker vor immigrationspolitik taget op til radikal revision og multikulturalismen afskaffet. Jeg mener, at vi er i fare for at blive oversvømmet af asiater. Mellem 1984-1995 har 40% af alle indvandrere, som kom her til landet, været af asiatisk oprindelse..."

Jeg håber og be'r til, at Australien og den vestlige verden generelt får øjnene op for de rædsler og problemer, det multikulturelle samfund medfører. Jeg håber og be'r til, at den organiserede indvandringsmodstand i hele Vesten må vokse sig stadig større og stærkere, så de ansvarlige politikere følger Pauline Hansons råd og vågner op, og begynder at arbejde for at bevare et samfund i harmoni, så vi med stolthed kan ære hvad vore forfædre skabte og videregav til os, og som vi med stolthed kan videregive til vore efterkommere.

Samtale med Ole Hasselbalch

Harry Vinter har talt med professor jur. dr. Ole Hasselbalch, som nu trækker sig efter 10 år som formand for Den Danske Forening.

Harry Vinter: Ole, du lader nu formandsposten gå videre. Er du kørt træt?

Ole Hasselbalch: På ingen måde. Men det er naturligt, når man har været formand i 10 år, at så må der træde nogle andre til. Der bør være en form for rotation på den post, så at lederposten ikke bliver rutine. Jeg vil fortsat gerne arbejde med foreningens juridiske anliggender – og jeg bliver naturligvis i styrelsen.

HV: Lad os starte med begyndelsen. Hvornår kom du ind i modstandsarbejdet?

OH: Jeg har altid følt en forpligtelse til at være med der, hvor det var nødvendigt, hvis vort samfund kom under pres. Jeg meldte mig til Hjemmeværnet, da jeg var 18, og deltog på forskellig vis i det, der måtte gøres under hele den kolde krig. I 1980'erne begyndte jeg at spærre øjnene op, når jeg så vildt fremmede mennesker myldre ud af togene på Københavns Hovedbanegård, og tænkte, hvad foregår der egentlig? I Karnovs Lovsamling kunne man imidlertid konstatere, at politikerne var gået fra forstanden med en ny udlændingelov: De havde skabt sig en idealverden, en virtual reality, i hvilken alt var muligt. På bekostning af danskerne. Så var der jo ikke andet at gøre end at melde sig under fanerne også her.

HV: Var du med, da Den Danske Forening blev stiftet?

OH: Nej, men jeg fik bladet (Danskeren) tilsendt, og så meldte jeg mig ind i foreningen.

HV: Jeg husker tydeligt første gang, jeg deltog i et møde. Det var udenfor Østerbro Medborgerhus, hvor en større flok humanister ville hakke os til medister. Du talte stille og roligt til de fremmødte, mens æg og poser med maling regnede ned over os. Hvad siger dette sceneri dig?

OH: Ja, det kom ikke som nogen overraskelse. Det var ikke humanister. Det var noget venstrerevolutionært ros. Og det var altså et samfund, som havde accepteret, at dette ros kunne te sig, som de gjorde. Jeg husker tydeligt mødet. Jeg havde fået at vide, at jeg ville blive skudt med et jagtgevær, hvis jeg holdt foredraget, som for øvrigt skulle handle om ytringsfriheden. Men man kan ikke ligge under for sådan en pression. Det var kun idioter og pressen, som ikke var i stand til at se, hvem "antiracisterne" egentlig var, og som frem-

stillede dem som udslag af en folkelig stemning. Sune Dalgaard kaldte dem meget præcist for rødnazister.

HV: Min barnetro på, at samfundet respekterer og beskytter borgernes grundlæggende rettigheder led et alvorligt knæk ved den lejlighed.

OH: Folk er jo forkuede. Sådan nogle horder spekulerer i, at de kan skræmme folk. Men den, der lader sig skræmme, får lov til at dø i en rendesten.

For øvrigt havde vi stor glæde af den tumult. Vi fik mange nye medlemmer, hver gang foreningen blev udsat for chikane.

HV: Den samme udvikling finder sted i hele den vestlige verden. Er det tilfældigt?

OH: Nej, det tror jeg ikke, det er. Jeg tror, det er udtryk for, at en generation, som aldrig har haft et problem inde på livet, er kommet til magten. De tror, de kan forme verden ved hjælp af ord. De bevæger sig væk fra den virkelige verden, og så går det galt. Det er set før i historien, at kulturer er gået i opløsning, fordi lederne har mistet proportionssansen.

HV: Hvordan ser du på EU i den forbindelse? Nu vil man jo indføre et menneskerettighedscharter samtidig med, at man i praksis indskrænker menneskerettighederne.

OH: Det er et meget karakteristisk fænomen. Disse politikere ved udmærket godt, hvad idealerne og de positive ord er. De undertrykkelsesforanstaltninger, som hører til i et totalitært regimes rustkammer, kalder de derfor bare noget i den retning: Menneskerettigheder, humanisme, globalisering o.s.v. Og for at gennemtvinge deres idéer vil de have "demokratisk overvågning".

Man de fleste danskere ved godt, at de-

mokratisk overvågning, det har man haft før i historien, og at den slags er grundlæggende uforeneligt med selve demokratiets idé. Menneskerettighederne skal sikre det enkelte individ frihed til at være i fred med sine egne tanker og i sit eget hjem. Det er ikke ligefrem det, de bliver brugt til i dag. De bliver brugt som redskab for opbygning af en verden, der vil rumme uanede mængder konfliktstof, og i hvilken danskeres ret til at være i fred nedtromles.

HV: Kan man ikke sige, at menneskerettighederne i sin tid blev skabt for at beskytte individet mod magthaverne, og at de i dag bliver brugt af magthaverne til at kue individet?

OH: Jo. Eksempelvis har de overgreb, som DDF er blevet udsat for, jo altid fundet sted under henvisning til menneskerettighederne. Og de officielle menneskerettsinstitutter og de professionelle menneskerettighedsforkæmpere har ikke løftet en finger imod dem. Det danske samfund, som kræver af fjerne lande, at de skal overholde menneskerettighederne, har end ikke gidet sikre, at vore møder kunne finde sted under anstændige former – selvom mødefriheden er en del af menneskerettighederne. Så al den menneskerettighedssnak imponerer ikke mig.

HV: Virkeligheden trænger sig efterhånden mere og mere på. Det er længe siden nogen har påpeget kulturberigelsens velsignelser, og statsministeren siger endog, at vi vil ikke finde os i det. Tror du ham?

OH: Nej, for her ser vi igen et eksempel på en, der tror, at problemer kan løses ved hjælp af ord alene: Almindelige mennesker ved godt, hvor det bærer hen. De bryder sig ikke om det, så derfor har Ny-rup indset, at han må snakke dem efter munden. Derfor forsøger han ved hjælp af ordgyderi at bilde folk ind, at han løser dette problem. Men ord løser ikke problemet, og det vil folk også opdage.

HV: Hvorfor ønsker vore ledere at ødelægge deres eget samfund?

OH: De oplever det ikke på den måde. For dem er det en leg. De har altid været vant til at lege. De har aldrig haft et virkeligt problem, og det er ikke deres koner og døtre, der bliver udsat for massevoldtægt.

De har opbygget en forståelse mellem sig af, hvordan verden skal se ud. Hvor denne forståelse kommer fra, er der vel ingen af dem, der ved. Men der er jo altså nogle store såkaldte humanitære organisationer, som har investeret betydelige midler i at skabe et verdensbillede i vore ledes hjer-

ner, som gør det til en god ting at få alle disse fremmede mennesker ind i landet.

Da politikerne ikke har nogen modstandskraft over for den slags manipulation, har de accepteret dette verdensbillede uden synderlig modstand.

Men tænkende mennesker er ved at flytte sig i vor favør. Det viste blandt andet udfaldet af euro-afstemningen. Danmark styres ikke af det massive flertal. Danmark styres af den lille del af befolkningen, måske 20 %, som tænker grundigt over tingene og flytter sig på valgdagen i overensstemmelse hermed. Og den del er begyndt at flytte sig.

Den politiske elite ude i Europa oplever det samme – og bliver ude af sig selv af skræk. Man vil gerne holde fårene i folden. Men da man ikke kan gøre det i handling uden at slå sit eget verdensbil-

lede i stykker, forsøger man sig nu med demokratisk overvågning. - De danske politikere har vist i øvrigt også allerede opdaget problemet med at få vælgerne til at sluge denne.

HV: Formanden for Stop Indvandringen udtalte for nogle år siden, at hvis det ikke lykkedes at vende udviklingen inden år 2000, ville det ikke være muligt at redde landet. Hvordan vurderer du den udtalelse i dag?

OH: Der er ingenting, der er umuligt, men det er klart, at det er blevet meget sværere, end det ville have været, hvis man havde foretaget sig noget fornuftigt for 15 år siden. Spørgsmålet er så, om man vil tage de dramatiske skridt, som nu er blevet nødvendige. Hvis man ikke vil, så dør vi.

HV: Har Den Danske Forening stadig

en mission?

OH: Vi skabte den nødvendige tumult om emnet. Karen Jespersen opererer med sin i al fald på overfladen mere realistiske holdning så at sige i vor slipstrøm. Vore rolle er at blive ved med at holde fast i det, som er det nødvendige, og at sige de ting, som et politisk parti ikke kan sige lige ud. Dansk Folkeparti kan f. eks. ikke fortælle lige ud, hvor dramatiske midler, der nu skal til for at løse problemerne, for så vil partiet tage sig for rabiat ud.

Vi er derimod ikke afhængige af, at vi skal vælges. Vi kan kalde en spade for en spade. Hvis der ikke fandtes nogen som os, ville de politiske partier slet ikke bevæge sig.

Derfor kan Den Danske Forening ikke undværes.

HV: Tak for samtalen!

Under saksen

Århus-forstaden Gellerup efteråret 1998. En sort BMW standser op foran et boligkompleks. Indefra bilen lyder der aggressive hip-hop toner fra et stereoanlæg, hvis bas er skruet op på højeste volumen. Lyset fra instrumentbrættet afslører en hed omfavnelser og dybe godnatkys imellem føreren og passageren - en storkriminel palæstinensisk mand og hans 17-årige danske kæreste.

Men inde i skyggerne bag affaldscontaineren, der grænser op til indgangen i boligkomplekset, gør tre mænd sig klar. Man får øjenkontakt, nikker kort til hinanden og ruller de medbragte sorte elefanthuer ned over ansigterne. Og så venter man videre som man har gjort de sidste to timer.

Hjertets vildfarelse straffes

De to i bilen er færdige med deres forehavende. Pigen stiger grinende ud af passagersædet, og idet hun åbner døren brager lyden fra bilens stereoanlæg ud over den tomme parkeringsplads. Så smækker hun døren, og i samme øjeblik kører palæstinenserne fra stedet med hvinende dæk.

Et kort øjeblik står pigen og ser mod sin araber-elsker, der hastigt kører fra stedet. Så vender hun om og begynder at gå mod indgangen til boligkomplekset. Hun fløjter til tonerne fra den latterlige hip-hop sang hun hørte i bilen, mens efterårsvinden leger med hendes lange lyse hår.

De tre mænd lader pigen komme helt hen til indgangsdøren, hvor hun roder efter hoveddørsnøglen i sin dårligt imiterede lædertaske.

Så går alting meget hurtigt. Stærke hænder griber hende om mund og arme og trækker hende ind bag affaldscontaineren. En mandsstemme hvisper hende ind i øret: "Beskidte landsforræder, nu får du din straf". En saks glimter i mørket, hvorefter øvede fingre lader den løbe gennem pigens hår. Og så klipper man. Og man klipper i bund. Hårmoden for danske landsforræder-tøser dikterer: Superkort!

Da den sidste hårtot er klippet sættes en advarende finger op mod pigens mund. Onde øjne stirrer hårdt på hende: Sladr ikke!

Så løber man fra stedet og lader pigen alene på parkeringspladsen sammen med hendes skam og de løse hårtotter, der ligger overalt omkring hende.

Rød-hvide frisører

"DANSK frisørslag af 1996" har slået til igen! Og ligesom de øvrige 2 gange frisørslaget tog sig til rette i 1998 vælger også denne pige at leve med skammen i stedet for at foretage en politianmeldelse.

I dansk-nationale kredse har "DANSK frisørslag af 1996" til tider været omtalt, dog uden at nogen kender deres identitet.

Et faktum er det dog, at en gruppe midtjyske ungersvende i midten af 90'erne gjorde op med boomerang-effekten af postulatet: "De stjæler vores piger".

Et opgør med de gængse holdninger om at danske mænd, der brokkede sig over at danske piger fandt sammen med indvandrere-drenge, måtte være ynkkelige individer der ikke selv kunne få fat på en

Disse unge mænd havde alle selv en fast kæreste, og følte sig som sådan ikke forbigået. Derimod følte de en dyb trang til at afstraffe de danske piger der i større og større antal frivilligt involverede sig i "kærlighedsforhold" med de tusindvis af araber-drenge, der søgte og krævede danske piger til brug-og-smid-væk-bolledyr, inden man - naturligvis - giftede sig med sin kusine fra sit eget land.

En arv at løfte

Et blik på historien retfærdiggjorde, efter disse unge mænds mening, at man burde benytte sig af den gamle tradition over for danske kvinder, der fraterniserede med en udefra kommende besættelsesstyrke: Næmlig hårafklipping.

Disse mænd ville imidlertid ikke vente til okkupanterne var smidt ud af landet, inden de gik i kødet på de danske kvinder der i kraft af deres kød og skød havde drevet landsskadelig virksomhed. De krævede handling her og nu!

Opgøret med de under besættelsen 1940-45 forhadte tyskertøser - "feltmadraserne" - må her have været inspirationskilde i rigt mål for de nationalsindede ungersvende. Klippeaktioner blev her primært foretaget i befrielsens første dage i maj 1945 endnu inden "lov og orden" var en realitet.

Men allerede under besættelsen var der flere danske kvinder, der fik deres hår reduceret betydeligt af ophidsede folkemængder, som havde set de pågældende gå hånd i hånd med "de grønne".

Og advarsler skortede det ikke på.

Særlig kendt blev digtet *Hetære*, som var "tilegnet danske kvinder, der har mistet deres nationale stolthed". Digtet blev i trykte, dupliserede og håndskrevne ko-

pier spredt over hele landet og trykt i en lang række illegale blade:

*"Du kvinde, der giver en fremmed din gunst
Forråder dit land uden blusel,
Du viser for alle så skamløst din brunst,
Du er for vor ære en trussel.
Du smiler til den der har kostet os blod,
Som trådte vor frihed og ret under fod.*

*At hade dig tøjte, for meget dog er,
Dertil er du ikke værdig;
Der kommer en dag, hvor der atter er lov,
Og da er som danskfødt du færdig.
Forsøg blot at skjule, du føler dig ramt,
Ved smilet, der virker så uægte stramt.*

*Så lad da hvert blik, som du skånselsløst får;
Fra nu af være straffen - Hetære -,
De danner tilsammen et ætsende sår,
Der væder din smuldrende ære.
Hvert blik fra danske skal rive dig løs
Fra os, der så dybt kun foragter dig, tøs!*

Stærke ord, der blev fulgt op af en resolut hånd i de glade befrielsesdage i 1945. Imidlertid er det skræmmende at se, hvor godt digtet passer til år 2000-forhold!

Kvindelige quislinge

At man som kvinde følger erobrerne og spreder ben for disse er imidlertid ikke kun af nyere dato.

Fra ca. år 1520-1600 i koloniseringen af Amerika kan man eksempelvis læse om azteker-kvinden *la Malinche* og den af Walt Disney udødeliggjorte algonkin-kvinde *Pocahontas*, som bistår de respektive erobrere, spaniere og englændere, i kampen mod kvindernes eget folk. Ja, de skifter endog religion og gifter sig med mænd fra det erobrende folk.

Pocahontas blev grundet historiens gang fejret som befrier. Den danske kvinde der i denne artikel er forevigtet under en "hagekors-malekonkurrence" og Pocahontas er dog én og samme kvinde ud fra de respektive sejrherres betingelser. Hvis besættelsesmagten/kolonisatorerne går af med sejren, så bliver de besejredes kvinde heltinde, idet hun forlod sin kultur og gav sin krop og sjæl til de fremmede.

Hvis besættelsesmagten derimod ikke går af med sejren, bliver de fordrevet, og den forræderiske kvinde er så den, der med sin krop har overgivet landet til fjenden - hun er en landsforræder, der har gjort sig skyldig i kollaboration.

Ulige alternativer

Historiens tandhjul afgør altså, om en dansk pige eller kvinde, der i dagens Danmark hengiver sig til bedårende arabiske mænd i fremtiden vil stå på sejrherrenes side. Et enkelt blik på islamisk kvindebe-

handling tyder dog ikke på at disse "danske" kvinder vil gå en lys fremtid i møde, hvis islam bliver hovedreligion i Danmark. Såfremt en masserepatriering af vore påtvungne nye borgere derimod bliver en realitet inden for en overskuelig årrække, vil de "danske" kvinder, der har været i tvivl om deres nationale tilhørsforhold, stå langt bedre.

Man kunne i den situation forestille sig, at gadens parlament tog over ligesom i de glade befrielsesdage. Men hvad ville en enkelt hårafklipping - nutidens Kainsmærke - være i forhold til alternativet: en livslang kvindefordømmelse, gemt væk bag slør og tykke gevandter?

Men tilbage til Danmark. Ingen har de seneste to år hørt noget om aktiviteter begået af "DANSK frisørslag af 1996", indtil en bekendt af denne artikels forfatter ringede i efteråret 2000 og fortalte, at han i Ishøj by havde bemærket, at hele bymidten var overklæbet med plakater, der bar

umiskendeligt præg af "Frisørslaugets" fingeraftryk.

De vrede unge danske mænd er altså stadig derude.

Spørgsmålet er, hvor de slår til næste gang...

Aktivismе straffes

Slutteligt må det dog være på sin plads at advare personer mod at begå det samme som de i denne artikel beskrevne personer.

Ved at udnævne sig selv til "frisør" bliver man nemlig lovovertræder, idet man forbryder sig mod Straffelovens § 244: *Den, som øver vold eller på anden måde angriber en andens legeme, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.*

Angrebet behøver ikke at være forbundet med smerte, også fx hårafklipping kan være omfattet.

FELTMADRASSEN

<h3>1940</h3> 	<h3>1995</h3>
<h3>1945</h3> 	<h3>2000</h3>

Jens Toldstrup mindet

Af Mads Kierkegaard Otto

Det Historiske Selskab "HVEJ" i Assens udgav i 1998 et trebindsværk om frihedskæmperen Jens Toldstrup (1915-1991), der fortjener at blive omtalt i *Danskeren*, da det på samlet og systematiseret vis fremlægger det relevante materiale, som er blevet udarbejdet i årrækken 1945-1991. Ved siden af en række centrale afsnit fra mere end femogtyve værker, der behandler Toldstrups virke under besættelsen, indeholder de tre bind dele af Toldstrups selvbiografiske værk *Uden Kamp, ingen Sejr* (1947), et større interview, en række avisartikler, biografier, nekrologer samt uddrag fra opslagsbøger om besættelsen. Af fagværkerne kan nævnes så vigtige titler som Jørgen Hæstrups *Hemmelig Alliance I-III* (1959), Peter Laursens *Europas bedste nedkastningschef – Toldstrup* (1985) og Poul W. Westergaards *Kære fætter* (1990).

Det kan virke en anelse forvirrende med det manglende kronologiske handlingsforløb, hvor de forskellige værker er grupperet efter udgivelsesår, men omvendt er det interessant, når kilderne belyser det samme emne ud fra forskellige indfaldsvinkler, som når vi bliver vidner til, at Frode Jakobsens udsagn i bogen *I Danmarks Frihedsråd I-II* (1975) er i direkte modstrid med en række andre oplysninger, hvilket giver anledning til overvejelser om Jakobsens og Frihedsrådets troværdighed.

Europas bedste nedkastningschef

Når man læser om JT's fortjenester under besættelsen, kan man dårligt undgå at føle en dyb respekt for det gigantiske mod og talent, som han fik lejlighed til at udvise i sin egenskab af leder for samtlige jyske

nedkastningsoperationer samt chef for region I/Nordjylland fra maj 1944 til februar 1945. Da Toldstrups virke var på sit højeste, havde han 3000 modstandsfolk under sig, som opererede fra 289 modtagepladser, hvorfra man uafbrudt modtog våben og forsyninger fra de engelske flyvere. Efter at materialet var bjærget og bragt i sikkerhed, skulle det fordeles ud over de mange distrikter, hvad der i sig selv var en både krævende og risikabel opgave.

I løbet af krigen passerede på den måde ca. 3800 containere med 400 tons materiale gennem det jyske hovedkvarter, hvilket fik de allierede til at udnævne Toldstrup til "Europas bedste nedkastningschef".

Samtidig organiserede han en lang række transporter ad søvejen; danske fiskeskuttere afgik jævnlige ture mod Sverige og England, hvor leverancerne blev camoufleret efter bedste evne. Toldstrup var også beskæftiget med alle former for nordjysk sabotage, medens han besad stillingen som leder for Region I. I denne egenskab arbejdede han med at opbygge en kampdygtig undergrundshær, som skulle træde i aktion ved allieret landgang.

Gennem disse aktiviteter blev Toldstrup med dr. phil. Jørgen Hæstrups ord "en af Danmarks vigtigste modstandsledere, og tyskerne gjorde alt, hvad de kunne, for at fange ham og uskadeliggøre ham. Måske var han den dansker, de allerhelst ville have arresteret og henrettet".

De allierede forstod at værdsætte hans indsats, og efter krigen blev han tildelt den højeste orden fra en række lande – herunder den amerikanske guldpalme.

I hovedkvarteret

At Jens Toldstrup overlevede besættelsen var noget nær mirakuløst, hvad han da heller aldrig selv havde turdet håbe på. Konstant bar han en giftpille på sig, som han var fast besluttet på at tage, hvis tyskerne skulle finde på at underkaste ham tortur. Som han siden hen har forklaret, var han med rette overbevist om, at Gestapo om nødvendigt ville skære ham i småstykker for at få ham til at tale. Fik tyskerne kendskab til hans omfattende viden, ville det være ødelæggende for hele den danske modstandsbevægelse.

Gestapo var altid lige i hælene på JT's hovedkvarter, som i løbet af krigens sidste

elleve måneder måtte skifte ophold hele 41 gange! På de hastigt og oftest primitivt indrettede steder virkede chefen og hans medarbejdere under et nådesløst arbejdspress, der gjorde søvn og fritid til en luksus. Ofte flød det med skrivemaskiner, kort, dokumenter og kaffekopper over et ganske lille areal, hvor også gulvet blev taget i anvendelse. På en sofa i hjørnet lå ved siden af nogle maskinpistoler en brandbombe, som i nødstilfælde kunne destruere alle papirer og kartoteker.

På trods af sådanne arbejdsforhold oplevede folk, der kom udefra, stemningen som ganske hyggelig. Det indbyrdes forhold var præget af Toldstrups store menneskekundskab og naturlige autoritet, og han beskrives af sine underordnede som streng og krævende i sine fordringer til medmenneskene, som han omvendt forstod at indgyde selvtillid og gå-på-mod. Alle nærede en dyb respekt for JT, der var beriget med den fødte leders egenskaber. I den forbindelse må også nævnes hans enorme organisationstalent samt så berømte intuition, der gjorde ham i stand til at træffe de rigtige beslutninger i selv de mest akutte situationer.

Helt alene om æren var han dog ingenlunde. Til hovedkvarteret var knyttet en række kvindelige kurerer, der med stor flid sørgede for forbindelsen udadtil (chefen var selv på idelig rundrejse for at holde kontakterne ved lige) og to telegrafisthold, der på europæisk niveau blev henholdsvis nr. 1 og 2 mht. antallet af afsendte meddelelser fra de besatte lande.

Den jyske konflikt

En stor del af værket behandler konflikten mellem Toldstrup og den militære øverstkommanderende i Jylland, Vagn Bennike – to personer der næppe kunne være mere forskellige i opfattelse og arbejdsform.

Toldstrup har beskrevet konflikten i *Uden Kamp, ingen Sejr*, hvor han som den første i sin tid gør op med "officerskliken" og dens i hans øjne alt for forsigtige og "security"-orienterede kurs. Ifølge den opfattelse gjaldt det først og fremmest om at holde sig i live til den forventede D-dag, hvorimod JT hele tiden søgte at gøre helvedet så hedt som muligt for besættelsesmagten ved i størst muligt omfang at volde tyskerne afbræk. For ham at se var en offensiv kurs af stor betydning for Danmarks internationale omdømme.

Det var som følge af sådanne grundlæggende uoverensstemmelser, at Toldstrup vægrede sig ved at underordne sig Vagn Bennikes kommando og de for ham at se helt urimelige krav, hvilket bevirkede, at der med tiden udviklede sig et regulært hadforhold mellem de to mænd, som fik Bennike til at kræve Toldstrup fjernet for enhver pris.

Da konflikten brød ud i lys lue, var det med udgangspunkt i JT's afsættelse som nordjysk regionschef, som Toldstrup nægtede at acceptere, da han havde fuld opbakning fra folkene i marken såvel som England. Til sidst kom det til et forlig, hvor Toldstrup trak sig tilbage, men da var de to mænd allerede kommet så langt fra hinanden, at striden snart blussede op igen. Det er således et åbent spørgsmål, om Toldstrup var blevet likvideret, hvis befrielsen havde trukket ud. Idgerningsmanden var allerede udpeget!

Dansk-national frihedskæmpe

Som vi ved, bestod modstandsbevægelsen af meget ulige dele, som ikke just var præget af samklingende metoder og motiver. Jens Toldstrup tilhørte den dansk-nationale del, og hans vigtigste motiv for at gå ind i frihedskampen var den krænkede nationale ære og skammen over d. 9 april 1940. Dén dag havde JT ligget udstationeret som løjtnant få kilometer fra København, hvor han og hans velbevæbnede soldater forgæves ventede på den kampordre, som aldrig kom.

Den 24-årige Toldstrup, der den gang hed Anton Ingersøn Jensen og var told-assistent, var dog ikke til sinds at bøje sig, og allerede d. 28. april kunne Jyllandsposten bringe hans *Manifest til den danske Ungdom*, hvor han så utvetydigt som muligt opfordrede til modstand mod værnemagten. Her gjorde han op med mellemkrigsårenes selvmorderiske pacifisme og anationale ligegyldighed og konstaterede i vendinger, som anno 2000 kan gentages fra ende til anden:

“Vore fædre har i sandhed efterladt os en dårlig arv. De har med fuldt overlæg forsøgt at ødelægge vore skønneste følelser: Nationalfølelse, fædrelandskærlighed og respekt for flaget. De har gjort, hvad de kunne, for at få os til at træde alt dette i grus. De har opfostret os til sløvhed og pjank, hvor der skulle være arbejde og alvor.”

Som reaktion på ‘de gamles’ forræderi ønskede Toldstrup en selvbevidst og handlekraftig ungdom, der via en glødende nationalisme kunne kaste skylden og skammen af sig og efter krigen være med til at opbygge et helt nyt Danmark. Som han flammende og tordnende skrev:

“Nu er vor tid kommet – nu er tiden til arbejde og alvor. Det er os, der snart skal lede og styre. »De gamle« har kørt løbet ud, og vi har intet at takke dem for. Vi må nu igang med at dygtiggøre os, thi der er meget, vi skal have lært. Læs de gamle fortællinger om vort fædreland og dets helte, så din slumrende fædrelandskærlighed og nationalfølelse må flamme op til en begejstring uden lige.

Dyrk idræt og sport, så dit legeme må blive stærkt og sundt og dit sind præget af alvor og beslutsomhed [...] Gør det herefterdags til regel, at du under udøvelsen af din idræt tænker: »Der er en mening med dette – jeg hører til den ungdom, der vil bygge et nyt, stærkt og sundt Danmark«.

Og lad os synge fædrelandssange. Bort fra alle flade døgnmelodier og frem med den gode danske sang og musik. Vi vil synge det ind i folkets bevidsthed – dette om det lille land, der er så rigt på skønhed og værdier, og som har så udmærket et folk – et folk med varme hjerter, men et folk, der er kommet på gale veje [...] Så vågn da op, du Danmarks sovende ungdom, at vi en dag, når Guds time er inde, kan samles om vor elskede konge og bygge et Danmark op fra bunden med ham som fører og med vore viljer og evner, vort arbejde og idealer som byggematerialer.” (Manifestet er aftryk i bind I, s. 39-40)

Før Toldstrup gik ind i den væbnede kamp, var han aktiv i Dansk Ungdomsamvirke, hvor han oplevede at lide sit første nederlag til partipolitiske taktikere. Medlemmerne af Radikal Ungdom, der havde for vane at dukke op til møderne med knækkede geværer, brød sig ikke om hans modstandsorienterede foredrag, som de fik sat en endelig stopper for i efteråret 1942, hvor de i stort tal mødte op til generalforsamlingen og afsatte ham som lokalformand for Skive.

Bitter men uden at helme kastede han sig derefter over terrænporten og blev leder af en lokal afdeling, som gennem sin hårde fysiske træning blev kimen til en kommende modstandsgruppe. I februar 1944 gennemførte den sin første succesfulde modtagelse ved Flyndersø sydvest for Skive. Det var via dette arbejde, at Toldstrup stiftede bekendtskab med Flemming Juncker, som hurtigt førte ham helt til tops i den jyske modstandsbevægelse.

Kampen videreføres

Efter krigen stillede JT op som folketingskandidat for Dansk Samling, og i månederne inden befrielsen tog han initiativ til *Ranumkonventet*, hvor en lang række frihedskæmpere mødtes i Ranum præstegård for at drøfte den politiske

fremtid – blandt disse Søren Krarups fader, der står opført på medlemslisten. Initiativet, som blev fulgt op efter befrielsen, fik stor betydning for grundlæggelsen af hjemmevernet, som vi altså indirekte kan takke Toldstrup for.

Toldstrups ægte dansk-nationale sindelag fremgår også af, at han efter befrielsen havde planer om at marchere mod syd med sine mænd og besætte den tabte del af Sønderjylland – en plan han i sit senere liv fortrød ikke at have fulgt. Hans harme over sviget mod de sønderjyske landsmænd, som “ikke skulle blive glemt”, fremgår også af ungdomsbogen *Kamp og sejr* (1976), hvor frihedskæmperen Svend får et veritabelt sammenbrud over regeringens erklæring om, at “Grænsen ligger fast!”.

Toldstrup nærrede i det hele taget en kompromisløs opfattelse af det nationale og så med stor misnøje på de gamle samarbejdspolitikeres vej tilbage til magten efter 1945. Han var indædt modstander af EF, da han ikke kunne acceptere nogen som helst gradbøjning af nationens suverænitæt, og modtog afstemningsresultatet i '72 med en sådan sorg, at han emigrerede fra Danmark i en årrække. Da han i firserne vendte retur til fædrelandet efter konens død på den spanske guldskyst, engagerede han sig i Komiteen mod Flygtningeloven og Den Danske Forening, hvor han som den ægte gamle frihedskæmper, han var, stemplede fremmedkursens talsmænd som landsforrædere, der simpelthen var på vej til at gøre danskerne hjemløse i deres eget land.

Med Politikens ord fik Toldstrup med tiden svært ved at genkende det Danmark, han havde kæmpet så tappert for (takket være aviser som denne fristes man til at tilføje!). De tre bind giver en glimrende skildring af denne store personlighed – desværre med hele vægten på hans indsats under besættelsen, mens jeg godt kunne ønske mig noget mere viden om hans virke i efterkrigstiden, eksempelvis i Den Danske Forening. Her ville det unægteligt være på sin plads med et supplerende fjerde bind, men som vi veed: et opgør med den aktuelle utopi *er* og bliver for farligt! Dette skal ikke hindre os i at drage al tænkelig inspiration og næring af JT heroiske strid.

For Toldstrup var krig og kamp den næstværste tilstand, man som menneske kan befinde sig i.

Den værste er tabet af friheden.

Med dette som udgangspunkt må vi videreføre kampen for vort elskede Danmark, nu hvor den gamle front mellem fælle og forræder er ved at genopstå.

Mads Kierkegaard Otto

Menneskerettighedernes totalitære praksis

Overalt i Europa rammes dissidenter i disse år af kneble-paragraffer, som vore elitors følgagtighed over for det u-landskontrollerede FN har "forpligtet" os til at håndhæve.

Af Peter Neerup Buhl

Ifølge Norges grundlov § 100 er eksplicit "frimodige" ytringer om statsstyrelsen og om en hvilken som helst anden genstand tilladt; meningsytringer af enhver art synes at være straffri, og enhver form for politisk, religiøs og social agitation skulle være tilladt.

Ifølge fx dansk ret rammes ytringer, der ikke bare har et utilbørligt indhold, men også en utilbørlig form, lettere af en straf end ytringer med blot utilbørligt indhold. I Norge ser man modsat på det, dels fordi klodsede udtryksformer ud fra et demokratisk synspunkt til en vis grad bør beskyttes, og dels fordi man vedr. racediskriminerede ytringer bedømmer deres "kvalificerede" skadevirkning: Sådanne ytringer i en tilbørlig form rammes derfor lettere end dem i utilbørlig form, fordi de tilsyneladende saglige meningsytringer lettere kan skade. Man kommer her ud i det paradoks, at jo mere man "vover" sig ud i lødig argumentation og dokumentation, desto farligere for det "moderne projekt" bliver man - og desto mere kriminel.

At saglighed i indvandringsmodstanden generelt opfattes som den største trussel, fremgår også af Lester & Bindman (s. 371) i deres kommentar til virkningerne af den britiske lov om forbud mod ophidselse til racehad, som har ført til et mere forsigtigt ordvalg i "racialisternes" publikationer: "De afviser at have nogen som helst hensigt om at ophidse til racehad og foregiver at være bidrag til offentlig uddannelse. Denne forandring er ikke en ublandet velsignelse, for den tilsyneladende moderation i nylige eksempler på racialistisk propaganda vil sandsynligvis øge deres potentielle publikum og styrke deres effekt i den offentlige mening."

Fra tysk "højreekstrems" side er der vedr. samme problematik filosoferet over, hvorfor frimodige ytringer såsom "udlændinge ud!" er strafbar, mens det ikke er kriminaliseret at fx sige, at "den kulturelle og etniske integritet for et socialt

fællesskab er forudsætningen for et voldsfrit samliv for dets medlemmer og ikke-medlemmer". Budskabet bliver i sidste ende det samme, men med den sidstnævnte formulering mister taleren forbindelsen med den nødvendighed, som formuleringen vil udtrykke. Sproget tjener ikke mere til at hævde nødvendigheder, i stedet fremmedgøres taleren fra sine følelser. Ytringsfriheden til at udtrykke fx indvandringsmodstand camouflerer således, at kun uskadelige og for anliggendet derfor ligegyldige ytringer herom ikke kan kriminaliseres.

Konklusionen må være, at både lødig og frimodig tale er væsentlige dele af den demokratiske proces, der bør være fredet i lovgivningen.

Antiracismens juridiske excesser

Sveriges folkehetsparagraf er den mest restriktive af de nordiske landes, fx kriminaliserer den tilfælde, hvor budskabet blot "spredes", altså ikke i en "videre kreds" som i fx den danske, men selv i en forening eller endog under private former (ifølge lov 1988:835). Den finske lov (SL 11:8) dækker selv udtalelser, hvor det folkehetsende ærinde blot *antydtes*, af karakteren "andre steder ved man nok, hvordan noget sådant bør gøres" - og det af sammenhængen fremgår, at der menes de etniske rensninger i Jugoslavien. Selv hvis der er tale om faktisk korrekte udtalelser som fx "sigøjnere er i reglen mere eller mindre kriminelle" mener Illman, at de kan kriminaliseres via SL 11:8 (s. 35 i Illman, der gennemgår mange aspekter i den finske lov og sammenligner med andre nordiske lande).

I Frankrig kan det ifølge Loi Pleven af 1/7 1972 (parallellen til den danske straffelovs § 266b) medføre et års fængsel og/eller en bøde på 300.000 F at udtale sig æreskrænkende (*diffamation*) mod personer eller grupper pga. deres oprindelse eller deres tilhørsforhold til en bestemt etnie, nation, race eller religion. (Kilde: www.alliancefr.com). I Franz Schönhu-

bers bog *Le Pen - Der Rebell* (1997) er en fortegnelse over de mange retssager, som Front Nationals leder er blevet udsat for med diverse humanitære organisationer som modpart. Som eksempel på dommenes tilsyneladende vilkårlighed kan desuden anføres, at da Le Pen i 1987 bagateliserede gaskamrene under Anden Verdenskrig, blev han først idømt en symbolsk bøde på 1 franc. Da han appellerede, blev bøden imidlertid ændret til 1,2 mio. franc. I 1996 blev han for lignende udtalelser idømt en bøde på 6.500 franc. Partiets borgmester C. Mégret blev ved samme tid idømt tre måneders betinget fængsel og 50.000 franc i bøde for udtalelser om, at sorte er genetisk forskellige fra hvide, og at indvanderes socialhjælp burde gives til franske statsborgere.

Ved lov af 31/12 1987 er det forbudt at præsentere diskriminerende eller racistiske publikationer for ungdommen, hvilket kan straffes med fængsel på ét år og/eller bøde på 25.000 franc. (Et eksempel på ungdomspropaganda med modsat fortegn, se fx den EU-udgivne tegneserie, der på dansk kom i 1999 under titlen "Racist? Hvem, mig!?").

Den 1. marts 1994 trådte en udvidet fransk anti-racismelovgivning i kraft, hvorefter "racistiske" provokationer og injurier også er strafbare, hvis de foregår under private forhold. Her kan de dog højst medføre bøde på 5.000 franc (straffelovens art. R.624-3 og 624-4). I modsætning til fx i Danmark nyder også majoritetsbefolkningen angiveligt beskyttelse under den franske racismelovgivning ("anti-fransk"-racisme). Derimod har en lang række selvudnævnte antiracistiske og humanitære organisationer i modsætning til herhjemme ret til at rejse sag i Frankrig. Det er imidlertid myndighederne, der giver visse organisationer dette privilegium, hvilket vel kun øger risikoen for ensidig politisk korrekthed i sagsanlæggelserne. I 1994 udgav Justitsministeriet i Frankrig desuden i 50.000 eksemplarer en "guide til de antiracistiske love"

for at opmuntre til at gøre mere brug af dem.

At lovgivningen også rammer indvandringsmodstand i snæver forstand fremgår af Lyon-rettens dom 6/1 1994 over en borgmester i en lille midtfransk by, der i lokalbladet skrev, at "indvandring oversvømmer nu vor kommune", og "hvorfor denne formering, denne besættelse, hvor er integrationen? Kriminaliteten stiger allerede med udgangspunkt i denne indvandring: problemer på gymnasiet, pengeafpresning, vold (...). Fra Charles Martel til Charles de Gaulle har franskmændene vidst at feje ud, når det var nødvendigt, jeg tror, at de stadig vil vide at gøre det, hvis man beder dem om det." Bøde for disse udsagn var 10.000 franc og publicering af dommen. En mindre restriktiv dom faldt efter kommunalvalget i 1990, hvor en kandidat i en lokalavis bl.a. havde beskyldt en kommunistisk borgmester for via fremme at "invasjonen" af indvandre-re at gøre sin by til en "muslimsk sovjet-republik". Den 7. oktober 1991 blev han dog frifundet, bl.a. fordi hans udtalelser afspejlede realiteter, der var et resultat af kommunalpolitikken, og fordi "indvandrere ikke udgør en bestemt etnisk, race-mæssig eller tros-mæssig gruppe". (Kilde: www.jura.uni-sb.de).

Vaklende frihedsbastioner

I Luxembourg blev i 1996 et lovforslag om udvidelse af kriminaliseringen af manifestationer af racisme og "xenofobi" afvist af statsrådet, bl.a. under henvisning til, at en forøgelse af antallet af ulovlige diskriminationsgrunde ville gøre domstolenes arbejde udhyre vanskeligt pga. problemerne med at skelne mellem forskellige former for diskrimination. Desuden henvistes med reference til *Revue de science criminelle et de droit pénal comparé* 1986 s. 363-7 til farer ved udvidet diskriminationsforbud, idet det kan føre til kriminalisering af enhver ytring om økonomiske, demografiske, politiske, etiske og sociale aspekter ved visse samfundsfænomener. (Kilde: www.etat.lu).

I Svejts gælder straffelovens art. 261 af 1/1 1995, hvorefter det straffes med fængsel eller bøde at offentligt opfordre til had eller diskrimination mod personer eller grupper pga. deres race, etnie eller religion; desuden af disse grunde at undlade at yde tjenester, som ellers ydes offentligt, og at drive propaganda eller systematisk opvigling. Antallet af sager, hvor der er fældet dom, er dog begrænset. Da to politikere fra det fremmedkritiske Autopartei således skrev om "tamil-turister", blev de først - i oktober 1995 - idømt en bøde, men efter at have appelleret blev de fri-

kendt. Som professor Franz Riklin ved den lejlighed udtrykte det, ville der være blevet fri bane til at kriminalisere alle uønskede politiske ytringer, hvis den nævnte ytring blev straffet. En læserbrevsskribent, der skrev om "ekstreme grupper af tyrker og kurdere", blev da også frikendt. Det samme blev et flyveblad, der i 1996 karakteriserede udlændinge som kriminelle, fordi "udlændinge" ikke rammer en bestemt religion, etnie eller race. På samme måde blev et digt om "asylbedragere" frikendt, fordi det rettede sig mod asylanter, som er en gruppe karakteriseret af en retlig status, ikke af en race, religion eller etnie. Omvendt blev det (ligesom i Danmark) i 1997 fastslået, at den svejtsiske racismeparagraf principielt ikke beskytter svejtserne som folk, fordi de ikke er en etnie i lovens forstand. Det kom frem, da en politiker anmeldte filmen "Nazigold und Judengeld" for race-diskrimination. Afgørende for en kriminalisering synes det desuden at være, om de omtalte personer/grupper via ytringerne fratages deres "menneskeværdighed". Da en lærling derimod råbte "Türken raus", førte det til 4 ugers betinget fængsel. Domstolen udtalte, at når man på én-gang forhåner og samtidig kræver, at vedkommende forlader Svejts, opfordrer man eksplicit til diskrimination og udtrykker, at de omtalte mennesker ikke i samme udstrækning som andre skal have del i grundrettighederne. (Kilde: www.gra.ch). Det fører tilbage til overvejelserne om forbud mod frimodige og for det aktuelle politiske projekt egentlig "farlige" ytringer gennemgået ovenfor. For det er klart, at indvandringskritik principielt må benægte de omtalte gruppers ret til at have del i grundrettighederne, og dette må til dels udtrykkes i et frimodigt sprog for at vinde genklang. Netop denne kombination er politisk sprængfarlig og er da også generelt kriminaliseret i Europa.

Politistaten Tyskland

I Tyskland var det under Weimarforfatningen en herskende opfattelse, at forbud mod bestemte meninger eller udbredelse deraf ikke var tilladt, med mindre stat eller samfund blev bragt alvorligt i fare ved friheden. Som det hed i *Handbuch des Deutschen Staatsrechts*: "Så længe denne fare kun er af åndelig natur, idet den ugunstigt påvirker mentaliteten hos læseren, lytteren eller beskueren ved at ryste troen på hidtil anerkendte sandheder, fastslåede og som sande opfattede kendsgerninger eller herskende skikke af en hvilken som helst art, og dermed måske åndeligt forbereder grunden for en ændring af de bestående anskuelser over ret

og skikke, må den med henblik på de gode virkninger af den frie meningsudveksling, uden hvilken intet menneskeligt fremskridt er tænkeligt, tages med i købet."

Ifølge Bonn-forfatningen af 1949 må "chanceligheden i meningsdannelsesprocessen" ikke antastes. Imidlertid rummer den tyske straffelovs § 130 en bestemmelse mod "folkehetz", ifølge hvilken mod en del af befolkningen rettede, hadefulde, tilsmudsede og foragtende ytringer eller opfordringer til vold kan straffes med op til fem års fængsel. Som kriterium kræves kun, at målgruppens "sikkerhedsfølelse" er "truet" eller at andres tilbøjelighed til at angribe målgruppen er øget, og dermed er porten til fordel for "antiracistiske" gisninger jo åbnet på vid gab - og jo mere *intolerant*, "ofret" for hetzen er, jo mindre kritik af det kan herefter paradoksalt nok tillades. (Jf. Coliver s. 364). I kontrast til Weimar-republikken var Bonn-republikken blevet et såkaldt "militant democracy". Allerede omkring dens opståen blev tendensen lagt, i og med at der allerede i løbet af det første år efter Anden Verdenskrig blev forbudt og tilintetgjort 33.600 bogtitler (Nordbruch 1998).

I 1994 blev § 130 såvel som den relaterede § 131 i den tyske straffelov ændret for at kunne bekæmpe racisme mere "effektivt". Således skal man nu ikke længere nødvendigvis bevise en krænkelse af den menneskelige værdighed i den individuelle sag, og udover ophidselse til racehad dækkes nu også ophidselse til had mod religiøst og kulturelt anderledes grupper. Også i realiteten viser det sig, at sådanne såkaldte racismeparagraffer virker med slagside mod "højrefløj", hvorfra advarslerne mod det multikulturelle eksperiment i overvejende grad kommer. Midlerne, der anvendes, rækker fra forenings-, forsamlings- og publikationsforbud til ransagninger af private hjem. Omvendt får venstrefløjen pga. fokuseringen på den "etniske" problematik et juridisk *privilegium odiosum* til ud fra sine ideologiske idiosyncrasier at udøve hetz mod "klassefjender" og andre "reaktionære" kræfter. (Samme fredhellighed bliver de nye minoriteter til del, idet de frit kan bagvaske majoriteten - hvilket de da også flittigt benytter sig af).

Tidligere har forholdet været omvendt. Det er historiens ironi, at den tyske "folkehetz"-paragraf i sin første udformning fra 1870 rettede sig mod "ophidselse til klassekamp", hvilket var indholdet frem til Weimar-republikken. (Jf. Krone s. 150). Det har jo aldrig manglet på (berettiget) indignation over den behandling fra

magthavernes side, som Socialdemokratiet blev genstand for i sin ungdom; nu er det selv med til at gentage mønstret under en ny politisk korrektheds herredømme. Parallellen fremstår klart i Tyskland med suppleringen af "folkehetz"-paragraffen med en § 131 i 1973, ifølge hvilken man ikke må lave fremstillinger "af vold mod folk på en grusom eller på anden facon inhuman måde" bl.a. med den hensigt at ophidse til racehad. Formålet med denne artikel er "opretholdelse af social harmoni mod hvilken ophidselse til racehad betragtes som udgørende en alvorlig trussel." (Coliver s. 164). Forbudet mod den spæde arbejderbevægelse blev som bekendt også begrundet med nødvendigheden af at opretholde en social "harmonii" på magthavernes betingelser, derved reelt skabende stadig større modsætninger. Den tyske (og europæiske) udvikling har for længst fjernet sig fra Hans-Dietrich Genschers 1969-udtalelse, om at den "politiske diskussion med alle kræfter, også med de ekstreme, hører til det parlamentariske demokratis væsen." (Cit. i Hubo s. 44).

Ifølge et juridisk responsum fra Johns Hopkins universitetet i Baltimore, USA, er den tyske straffelovsparagraf 130 "ufornelig med vestlig-civilisatoriske opfattelser om meningsytringers frihed og slår denne i ansigtet på en måde, der minder om Hitler-diktaturets." (Cit. efter National Journal).

I 1993 kom OSCE-menneskerettigheds-kommissionens Washington-kontor med en påtale til den tyske forbundsregering: "Det er åbenlyst, at Tysklands aktionskurs afspejler beslutningen om at marginalisere eller udslette grupper, der opfattes som værende ekstremistiske eller en trussel mod den bestående orden." (Cit. i Eibicht s. 18). At dette ordvalg ikke er overdrevet fremgår af udtalelser, der viser den herskende mentalitet. Fx udtalte i 1995 modtager af Nobels Fredspris Elie Wiesel under et besøg i Tyskland, at landet skulle

bekæmpe nynazisterne med loven i hånd: "Der må skabes en atmosfære, der gør det umuligt at eksistere for sådanne folk." (Cit. i Eibicht s. 62). At gøre det umuligt at "eksistere" for mennesker med en bestemt mening må vel også indbefatte at fratage dem muligheden for en stilling endelige karriere.

Som protest mod denne udvikling protesterede verdens næststørste menneskerettighedsorganisation *Human Rights Watch* i foråret 1995 mod Tysklands behandling af "højreekstreme", og med samme formål offentliggjorde hundrede professorer, forskere, forlæggere, publicister m.v. en appel i Frankfurter Allgemeine Zeitung (17/5 96) under overskriften "Meningsfriheden er i fare!". Heri blev det konstateret, at særlove og strafferetlig forfølgelse i stigende grad anvendes imod forskere, forlæggere, redaktører og forfattere pga. deres begrundede ytringer om bestemte historiske forhold. "I særdeleshed nærmer det sig bøjning af loven, at den juridiske praksis i de senere år uden begrundelse afviser princippet om fremlæggelse af alle forsvarrets nye beviser for sådanne ytringer. Det strider mod menneskerettighederne og er uværdigt for en fri demokratisk retsstat." (Cit. i Eibicht s. 53f., jf. s. 406).

I Tyskland prioriteres konsolideringen af det multikulturelle samfund nu højere end demokratiets funktion; således står delstaten Rheinland-Pfalz eksplisit for den mening, at man er en forfatningsfjende, hvis man argumenterer mod det multikulturelle samfund. Og på Hamburgs forfatningsbeskyttelses Internet-hjemmeside nævnes det i stort oplag trykte "Opråb til alle tyskere om nødværge mod fremmedgørelsen". Heri opfordrer bl.a. angiveligt "intellektuelle højreekstremister" (herunder professorer) tyskerne til at gribe til nødværge "mod det af statsledelsen planlagte og med brutale midler gennemførte folkemord på det tyske folk." At import af

millioner af fremmedkulturelle mindst lige så vel kunne kaldes "ekstremisme", synes ikke at falde forfatningsbeskytterne ind.

Af en række straffesager mod "højreorienterede" opremset af Nordbruch (s. 214) kan nævnes en ubetinget 2-årig fængselsdom til en 82-årig mand i 1993, fordi han havde "forfattet talrige breve og flyveblade med udlændingefjendtligt indhold". Samme år blev en kioskejer idømt en bøde på 2000 DM for at have et "asylbedragerdigt" hængende, og året efter fik en ansat ved en domstol i Bayern en bøde på 6300 DM for at have ophængt samme digt i sit arbejdsværelse.

Debatdræbende folkehetzforbud

Folkehetzparagraffer bruges flittigt af indvandringstilhængere med en dæmpning af "ytringsfrækheden" og dermed af den frie debat som resultat. Da Bayerns indenrigsminister Beckstein således foreslog at standse familiesammenføringen for visse grupper af fremmede børn, rejste partiet De Grønne folkehetzsag mod ham, og det samme skete, da CSU-generalsekretær Joachim Herrmann foreslog at give "anden klasses behandling" til udlændinge, asylsøgende og folk uden retsmæssigt ophold i Tyskland (*Die Welt* online 3/7 98). Mod selve demokratiets kerneområder rætt sig dog indgrebene mod politiske partier. Med rette advarede *Der Spiegel* 1995 nr. 24 mod, at de stadig flere forenings- og mødeforbud risikerede at udvikle sig til en sindelagsstrafferet, der er uden fortilfælde i moderne europæisk lovgivning. Faren herfor er kun forøget, siden det tidligere østtyske kommunistparti PDS er kommet med i de lovgivende forsamlinger (og dermed er delagtig i "Forfatningsbeskyttelsen"); således har partiets næstformand eksplicit benægtet fx Republikanernes ret til ytringsfrihed og bifaldet attentater, der hindrer *Junge Freiheit* i at udkomme (cit. i Nordbruch 1998 s. 223). En af de mest betænkelige andre sager må siges at være Frankfurts forvaltningsrets afgørelse 22/2 1993 om, at det var lovligt for det tyske postvæsen at afvise omdeling af "udlændingefjendtligt" valgmateriale, som en kandidat for partiet NPD havde indleveret. Det skete med henvisning til FN's racismekonvention af 1966. NPD-materialet vendte sig simpelthen imod yderligere udlændingetilstrømning og hævdede, at to trediedele af al kriminalitet i Frankfurt blev begået af udlændinge, og af 80% af al narkohandel begås af asylsøgere (hvilket højst er milde overdrivelser). Ifølge domstolen er enhver forskelsbehandling, selv en blot "verbal", der som mål har at berøve den angrebne gruppes menneskerettigheder og grund-

År	Højreorienterede	Venstreorienterede	Udlændinge	Ialt
1994	5.562	185	235	5.982
1995	6.555	256	276	7.087
1996	7.585	557	818	8.960
1997	10.257	1.063	1.249	12.569
1998	9.549	1.141	2.098	12.788

Tyskland i dag: 47.386 straffesager på fem år for "tankeforbrydelser". Såkaldte højreorienterede er hårdest udsat. De højreorienteredes forbrydelser er "propagandaforbrydelser" ("folkehetz"). De venstreorienteredes ugerninger rubriceres blot som "andre forbrydelser". Udlændinges lovbrud er primært overtrædelse af foreningsforbudet (kurdernes PKK).

(Kilde: The Spotlight 3/7 00 efter den tyske forfatningsbeskyttelses årsrapporter).

friheder, kriminaliseret af FN-konventionen. (Kilde: www.virtual-institute.de).

Partisk "ekstremisme"-definition

Et demokratisk samfund defineres nu snævert som en orden, hvori mennesker fra forskellige kulturer lever sammen. Modstanderne af dette scenarie bliver ifølge den nye demokratidefinition en forfatningsfjende, mod hvem straffeloven kan anvendes. Christiane Hubo har i sin disputats (1998) klart opridset det teoretiske grundlag for denne "transformation af staten via forfatningsbeskyttelsen", hvor et nyt intolerant herredømme indføres ved hjælp af straffelovens sanktioner i stedet for efter demokratisk debat - selvfølgelig fordi den nye kurs aldrig ville vinde tilstrækkelig folkelig tilslutning. Og dermed har Hubo vel at mærke opridset den principielle udvikling, der med nationale variationer i disse år foregår i hele Europa.

Ifølge herskende tysk politologi forstås ekstremisme ikke blot som modstand imod den demokratiske forfatning. For at kunne klassificeres som ekstremistisk skal en politisk bevægelse afvise den demokratiske stats "principper, grundlagt på menneskerettighederne" (Hubo s. 93). Ifølge 1995 og 1996-årsrapporterne fra Kontoret til Forfatnings Beskyttelse er det således højreekstremistisk at være imod lighedsgrundsætningen og menneskerettighederne, og at opfatte "stat og folk som en enhed". Hvad dermed hentydes til, fremgår af, at Kontorets eksempler på højreekstremisme alle drejer sig om temaerne folk, nation og udlændinge. I Kontorets 1996-rapport (s. 15) anføres det som karakteristisk, at højreekstremister lader menneskerettighederne være underordnet "folkefællesskabet", hvilket betyder en afvisning af, "at alle mennesker grundlæggende er lige". Denne holdning er jo ifølge den toneangivende falske egalitarisme den afgørende synd, og den får da også Kontoret til at sammenkæde højreekstremismen med "fremmedfjendtligheden". Kontorets 1995-rapport definerer i tråd hermed, at højreekstremismen er imod det "individualistiske princip", som er den demokratiske forfatnings menneskebillede, der er afledt fra "ukrænkeligheden af hvert enkelt menneskes værdighed - ikke kun tyskernes, men også den udenlandske medborgers". En hvilken som helst restriktiv holdning overfor indvandring tolkes som benægtelse af fremmedes menneskerettigheder. Holdningen hos det tyske Kontor til Forfatningens Beskyttelse kan altså sammenfattes således, at blot det at hævde eksistensen af en tysk nation, i hvilken alle på hele kloden ikke er ligeberettiget med tys-

kerne, bringer én i farezonen for at blive udråbt som "højreekstremist" med alle de deraf følgende mulige ubehageligheder. I praksis i sig selv en betragtelig indsnævring af ytrings-frimodigheden, som er ethvert demokratis livsnerve. Og næsten endnu mere betænkeligt gør Kontoret og "ekstremismeforskere" også kritik at bekæmpelsen af højreekstremister og deres ytringer via straffeloven og andre offentlige sanktioner til et udtryk for højreekstremisme (Hubo s. 120). Det er således svært med integriteten i behold blot at forsvare andres totale frihed til at ytre sig, uanset deres holdning.

Hubo påpeger, at hvis den tyske forfatningsbeskyttelse overhovedet skulle have en berettigelse, er det at sikre mod subtile angreb på det stabile demokratiske samfund, som de i disse år mest magtfuldt viser sig i form af støtte til uindskrænket indvandring. Den støttes netop ikke mindst for at destabilisere samfundet ved at åbenbare dets "latente fascisme", som angiveligt bliver synlig i protesten mod masseindvandring. Rote Armee Fraktionen logik med ny praksis.

Netop i det multikulturelle samfund vil der rigtignok stødes an mod den lighedsgrundsætning, som der angiveligt værnes om, idet det moderne abstrakte lighedsprincip typisk vil relativere af etnisk definerede solidaritetslinier. Således kommer truslen i denne form fra de fremmede, ikke fra de fremmedfjendtlige, men denne etniske solidaritet på bekostning af ligheden forekommer dog at være acceptabel for menneskerettighedsideologer og forfatningsbeskyttere. Når den samme solidaritet optræder hos majoriteten, kaldes den "racisme" og fremmedfjendtlighed.

I Tyskland er der i mange år kun blevet forbudt *højreorienterede* tyske foreninger (ifølge Nordbruch s. 171 skal man helt tilbage til 1964 for at finde et landsdækkende forbud mod en venstreekstrem organisation). De forbudte højreorienterede grupper er som regel små, politisk betydningsløse og udgør derfor ingen reel trussel. Forbudene er et rent politisk signal til medier, opinion og udlandet. I Tyskland var der i midten af 1990'erne omtrent lige så mange højre- som venstreekstremister (ca. 40.000 af hver). Såkaldt fremmedfjendtlig vold udgjorde i 1993 1%, i 1995 0,3% af den samlede voldskriminalitet. Alligevel vil politikerne altså indskrænke friheden for ensidigt at demonstrere afstandtagen til det forkerte "menneskesyn". (Hubo s. 1, 7, 31 og 38). Grundlæggende deler venstreekstremismen og de magthavende demokratiske politikere netop egalitærens menneskesyn. Det er den eksplicite begrundelse for, at højre-

ekstremister nu udråbes som farligere en venstreekstremister. Som de sidstnævnte går de magthavende politikere ud fra Den franske Revolutions ideer, især lighedsidealet. Forskellen er blot, at venstreekstremisterne drager radikale konsekvenser af princippet om den fundamentale menneskelige lighed.

Hubo giver (s. 65f) talrige eksempler på den massive holdningsbearbejdelse af ungdommen i samme retning fra forfatningsbeskyttelseinstitutionens side. I 1993 blev ialt 92 mio. DM anvendt til fremme af det multikulturelle samliv. Om al denne blot symptombe kæmpende politiske opdragelse må Hubo tørt konkludere (s. 75): "Det forbliver dog et åbent spørgsmål, om de ganske reelle problemer omkring de unges livs- og boligforhold bliver løst."

Såkaldte menneskerettighedseksperter synes overalt at se "hadefulde" udtalelser som problemet i stedet for det multikulturelle samfunds grundlæggende skavanker. I tilsyneladende fuldt alvor skriver Dr. Rainer Hofmann fra Max Planck-Institutets afdeling for international lov således, at så længe tyske politikere uimodsagt (!) siger, at "der må gøres noget ved misbruget af asylretten", og at "Tyskland er ikke et indvandringsland" (!!), er det "næppe overraskende, at visse dele af befolkningen, dog stadig meget lille, er tiltrukket af grupper der aggressivt proklamerer nationalistiske og nynazistiske ideologier." (Cit. i Coliver s. 170). Enhver kritik af kursen mod den konfliktskabende utopi skal altså forstumme, ja stemningen over for indstrømningen og fremmedgørelsen skal endog være positiv - så vil der ikke blive nær så meget brug for straffetiltag mod "folkehetz"! Som Robespierre udtalte under terrordækket: "Dem der ikke er dydige må laves om til at være dydige." Problemet er dog måske, at det netop er gennemtvangelsen af det multikulturelle, der berettiger kritikken og tilslut også den "hadefulde" tale, og at "menneskerettighedsforkæmperne" således har igangsat en ond cirkel med stadigt snævrere grænser for kritik af en stadigt mere kritisabel virkelighed. Som Émile Durkheim fastslog, er straffelovens sande funktion "at holde den sociale sammenhæng intakt", men nu misbruges denne funktion til at konsolidere et skrøbeligt multi-etnisk projekt, der når som helst kan splintre. Siggende har en domstol i Canada fastslået, at "anti-had"-lovgivning ikke kun er nødvendig for at beskytte medlemmerne af målgruppen, men også for at "forhindre ødelæggelsen af et multi-kulturelt samfund."

I Amerika er man dog til dels fanget i en situation, som ved et simpelt politisk

valg endnu kan undgås i Europa, hvilket forsåvidt kunne berettiggte visse restriktioner - men alligevel er indgrebene i ytringsfriheden større i Europa. Det kan måske skyldes magthaver-nødvendigheden af at inddæmme befolkningens chok-effekt over for introduceringen af det multikulturelle samfund over en historisk set meget kort periode.

Referencer

Coliver, Sandra (ed.): *Striking a Balance: Hate Speech, Freedom of Expression and Non-discrimination*. Article 19, International Centre Against Censorship 1992.
Eibicht, Rolf-Josef (Hg.): *Unterdrückung und*

Verfolgung Deutscher Patrioten. Hutten-Verlag 1997.

Hubo, Christiane: *Verfassungsschutz des Staates durch geistig politische Auseinandersetzung. Ein Beitrag zum Handeln des Staates gegen Rechts*. Cuvillier-Verlag 1998.

Illman, Mika: Rashets som straffbar handling, i: *Retfærd* 79 (20. årg. nr. 4), 1997, s. 19-38.

Krone, Gunnar: *Die Volksverhetzung als Verbrechen gegen die Menschlichkeit*. Dissertation zur Erlangung des Grades eines Doktors der Rechte des Fachbereichs Rechts- und Wirtschaftswissenschaften der Johannes Gutenberg-Universität Mainz 1979.

Nordbruch, Claus: *Sind Gedanken noch frei? Zensur in Deutschland*. Universitas 1998.

holder sit lands indlysende ret til selvstændighed, sit folks indlysende ret til suverænitet i eget fædreland, og afviser at få sit folk udskiftet – tværtimod fornægter kun internationale ekstremister deres eget folk eksistensberettigelsen.

Et af de mest stupide påfund er dogmet og myten om, at man kun kan være modstander af en ødelæggende indvandring, hvis man lider af såkaldt xenofobi, altså en ubegrundet, primitiv, uartikuleret og åndsformørket fremmedfrygt! Et virkeligt arrogant svindelnummer i den såkaldte debat, som reelt er magtens eneret på demagogisk påvirkning af vælgerne.

Fascismen har altid været elitær, men tidligere var den et lokalt fænomen. Nu er fascismen blevet international, og multi-kulti-fascismen er over os. Den skal sikre den kosmopolitiske elites privilegier i det globale pamperenevælde.

De templer nationerne som kaos, men det er nationerne der udgør den naturlige orden. Det er dem selv der udgør det biologiske kaos-diktatur. Deres skinhellige alibi er menneskerettigheds-humbuget. Deres fåreklæder. Ikke sært, at multi-kulti-fascisterne kan bruge muhamedanerne – og omvendt. Historisk set har Islam altid været en kryptofascistisk religion med globalimperialistiske ambitioner.

Multi-kulti-fascisterne er til trods for deres egen indbildning idioter i den forstand, at de påstår, at uførelige modsatrettede kulturer kan have et »fælles bedste« efter Rousseaus opskrift ...

Fru Roosevelts fikse idé

I 1945 syntes samtlige ideologier at have spillet fallit. Men så fremkommer en emigrantstats præsidentfrue med dette superamerikanske humbug, »menneskerettighederne«, og alle klodens tyranniske ideologimennesker ser de herlige muligheder i det, og alle andre falder for dette blødværk, globale rettigheder uden pligter, der overtrumfer samtlige love i ethvert folkestyre, disse kejserens nye klæder, som ikke ret mange kan se intet indeholder, men blot er kæltringenes nye levebrød, dem som aldrig har kunnet præstere et hæderligt arbejde, men blot gør et fedt levebrød ud af at puste sig op som »retfærdighedens« vogtere. Alle der lever fedt af at kræve offervilje for og »solidaritet« med menneskeheden – ganske uanset hvordan menneskene iøvrigt opfører sig, er slet og ret svindlere. Og menneskeheden eksisterer slet ikke – for vi udgør ikke en enhed!

Hitlers foregivne antipoder i EU tordner videre med deres løbske eksprestog – for at gennemføre Hitlers visioner om en verden uden småstatsskrammel ...

Multi-kulti-fascismen

Hvad er det egentlig der kendetegner et fascistisk system? Er det altid kun et ét-partisystem med åbenlyst tyranni? Og behøver systemet karismatiske førerskikkelser? Eller kan det være fordækt og skjult bag en tilforladelig facade?

Fascisme er først og fremmest et elitært og totalitært system. Dertil er det i sin karakter korporativt, stormagtschauvinistisk og evigt imperialistisk. Men det behøver ikke at være spor racistisk som i den nazityske herrefolkslære. Sådan var hverken Mussolinis eller Francos styre.

Det siger derfor sig selv, at en lille fredelig nationalstat med ægte folkestyre ikke kan være fascistisk. Den er hverken elitær, totalitær eller imperialistisk. Og da folkestyret bygger på et homogent folks naturlige sammenhold og på et frit folks fædrelandsret og selvbestemmelsesret, er det udelukket at nationen kan være »racistisk« fordi den afviser at være multietnisk indvandringsområde.

Vi lever nu i et overvågningssamfund, hvori den herskende »sandhed« – og dermed magten – afhænger af hvor meget man kan begrænse ytringsfriheden og i givet fald straffe dens udøvere! Og hvori udvalgte »kulturpinger« har opnået særret til at boltre sig i den stort set ensrettede presse med hadske ytringer om fædrelandsretten og hån mod vor demokratiske frihed til at bestå som et folk. De brøler løs mod enhver der bestrider vildfremmede folkeslags helt énsidige ret til at kolonisere os på grundlag af kvindeundertrykkelsen i deres hjemlande. For kun ved at fastholde kvinderne som retsløse fødmaskiner har de kunnet skabe enorme befolkningsoverskud, hjemlandene kan undvære til koloniseringen. Mandschauvinisme er også et klart fascistisk karaktertræk.

Af samme grund er det egentlig ufatte-

ligt at frigjorte ligestillede europæiske kvinder kan stemme på partier der går ind for masseindvandringen. Når de ved, den kun er mulig som følge af en patriarkalsk kvindeundertrykkelse, der firedoblede disse lændes befolkningstal siden 1950 ved hjælp af store børneflokkene, som har været grundlag for al fattigdom i verden siden oldtiden.

En selvbestaltet elite der tordner mod det folk den ønsker bortelimeret er en fascistisk elite, og den Europastat der bruger tankepoliti mod folkeslag der protesterer mod at blive bortelimeret er en fasciststat. Det ændres ikke af den kendsgerning, at de korrupte politikere trods deres forræderi gang på gang bliver genvalgt. For at bevare illusionen om demokrati har de sammensvorne spredt sig over hele det politiske spekter i »forskellige« partier. Og mediernes næsten totale énsidighed gør gennemsnitsvælgeren til en politisk zombie gennem holdningsbearbejdelse, misinformation og forførelse gennem smukke idealistiske fraser. Vælgerstyring gennem hjernevask, af magthaverne så smukt betegnet som »folkeopdragelse«. Alt kan bruges, lige fra meningsterror til sindelagskontrol.

Hvad skal vi så kalde denne form for fordækt fascisme? Hvad kendetegner den specielt? Hvad er dens særlige alibi?

Det er nemt at se, at dens propaganda-fiduser er antiracisme, menneskerettigheder specielt for fremmede indtrængere og multi-kulti-humbug samt sygelig individ- og minoritetsdyrkelse. Lad os derfor kalde den for multi-kulti-fascisme.

De xenomanes "xenofobi"-snak

Mediegangsternes bedømmelseskriterium for såkaldt »højreekstremisme« er skrigende falskt – man er selvfølgelig ikke højreekstrem eller fascist, fordi man fast-

Når et europæisk folk afgiver suverenitet til denne totalitære statsdannelse, overdrages denne absolut ikke til et eller andet folkeligt fællesskab, men forsvinder på vejen til Bruxelles i den blå luft. Det kan ikke lade sig gøre at skabe et demokratisk folkestyre for 500 millioner mennesker. Det er kun utopi – og utopi er narrehattens selvbedrag ...

Virkeligheden er desværre snarere den, at et mere og mere åbenlyst despoti er på vej, og at Orwells advarsler overhøres af en stupid elite. Big Brothers tankepoliti,

nysprog og tiltagende hjernevask bliver mere og mere dagligdag i de såkaldte antiracistiske folkeudslettende totalstat – og antallet af medløbende nyttige idioter på snart sagt alle poster i de europæiske lande er tilsyneladende kolossalt.

Kun selvstændighed og suverenitet er frihed, men frihedsånden slumrer – den kan kun genfindes hos det jævne folk, der ikke ønsker undertrykkelsen. Kun fædrelandenes fornyelse kan befri os fra multi-kulti-fascismen.

Bent Jacobsen.

Dagligdag under Besættelsen

En 12-årig pige blev 8. september udsat for blufærdighedskrænkelser af en accenttalende mand i Vallensbæk ved København. (Lokalavisen Sydkysten 13/9 00).

En flok fremmede teenagedrenge truede 12. september en 3-årig dreng med ordene "Alle børn under otte bør dø". Én sad oven på den 3-årige og holdt en kniv for hans strube, men heldigvis kom hans mor netop da til undsætning. (Ekstra Bladet 13/9 00).

Tre danske teenagedrenge blev 16. september overfaldet af en flok asylsøgere på Amager. Asylsøgerne ville stjæle danskernes tøj og mobiltelefoner. Da de nægtede at udlevere dem, fik de knyttnæveslag i ansigtet og måtte på skadestuen og til tandlægen. (Ekstra Bladet 18/9 00). Samme dag dræbte en 24-årig udlænding under en udgang fra sit fængselsophold en sagesløs 23-årig cyklist på Frederiksberg. Udlændingen kørte godt 110 km/t, hvor man kun må køre 50. (B.T. 22/9 00).

I et asylcenter ved Randers var der 20. september et blodigt masseslagsmål mellem armeniere og albanere om retten til et billardbord. Under kampen blev afrevne bordben, knive og en spade brugt som våben. Otte blev kvæstet. (Ekstra Bladet 22/9 00).

Der var ifølge Ritzau både repræsentanter for den islamiske Hizbollah-bevægelse og adskillige tilhængere af Jihad, "Hellig Krig", da ca. 5000 muslimer 4. oktober demonstrerede mod Israel i det indre København. Bagefter gik op mod 300 unge helligkrigere amok og angreb politiet og tilfældige forbipasserende med kasteskyts. De drog hærgende gennem byen og begik hærværk mod banker o.lign. Desuden løb de omkring på togsporene, så myldretidstrafikken måtte stoppes en time. På Rådhuspladsen blev det israelske flag brændt. Det var de værste uroligheder i hovedstaden siden unge fremmede gik amok på Nørrebro i november sidste år.

I Københavns centrum blev en 30-årig dansk kvinde voldtaget af en bande unge muhamedanere tidligt om morgenen 11. oktober (TV2 12/10 00). Igen 24. oktober massevoldtog fremmede en dansk kvinde. De mørklødedes antal var 3 og den 21-årige gammeldanske kvinde var retarderet. Forbrydelsen fandt sted efter at den retarderede kvinde var blevet tvunget ned i et kælderlokale. Denne gang fandt forbrydelsen sted i Kolding. (Aktuelt online 24/10 00).

En 54-årig mand mødte 17/10 på Fremads Alle i København tre andengenerationsindvandrere, der holdt ham fast, mens de fratog ham hans pung. Samme dag henvendte en ca. 25-årig udenlandsk

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Dansk flygtning i Danmark

To gange indenfor en uge er en ung gammel dansk mand blevet overfaldet af en bande nydanskere i City 2 vest for København.

Første gang fordi han – aldeles korrekt – råbte "stop tyven!", da han så en nydansk begå butikstyveri. En gruppe på fem nydanskere overfaldt ham efterfølgende med kulturberigende slag og spark, før de forsvandt.

Torsdag aften mødte han den samme bande i City 2. Banden henvendte sig til ham og spurgte, om "han kunne huske, hvad der skete sidst". Derpå blev han igen slået og sparket.

Politiet ser sig ikke i stand til at yde den unge mand særlig beskyttelse. "Vi har rådet ham til ikke at tage i City 2 igen", udtaler Laurids Christensen fra Glostrup politi.

(Kilde: Dagbladet 7/10 00).

Fyn

Somalier endelig buret inde

En somalier, der har overfaldet adskillige taxi-chauffører i Odense, fik i september seks måneders fængsel ved Østre Landsret. I marts gav han en en mandlig chauffør en knyttnæve i ansigtet, da han skulle betale 47 kr. for en tur. Tidligere havde han givet en kvindelig chauffør et slag på halsen, og han havde i forvejen en dom for at have slået en chauffør ned. Efter hans seneste sag var blevet afgjort ved byretten i maj, slog han igen en chauffør ned – en ældre mand der blev gennembanket.

(Kilde: B.T. 6/9 00).

Østjylland

Attråværdig "straf"

De syv indvandrerdrengene, der i foråret blev dømt for i fire timer at have massevoldttaget en 14-årig pige, fører nu en drømmetilværelse. Til en udgift for Århus Kommune på op til et par hundrede tusinde kroner om måneden skal de unge nemlig "resocialiseres". (En enkelt 18-årig muhamedaneryngling har kostet 250.000 pr. måned). Konkret går de i byen med deres etniske kontaktpersoner, der er udstyret med en åben kommunal tegnebog med plads til fx pizza-spising og biografture.

Flere indvandrerdrengene i Århus er nu klar til at begå ulovligheder for at opnå samme goder. En 14-årig, der satte ild til nogle containere, fortalte således at han følte sig udenfor, og at han ville have rejser, pizzaer og biografture ligesom kammeraterne.

En tur med tre-fire kriminelle til Sverige og Norge krævede for et par år siden "kontakt til samtlige politimestre" på ruten. Og i sommer kom en gruppe pædagoger i livsfare, da syv unge fremmede fra Vollsrose i Odense gik amok imod dem under et ophold på en svensk gård.

(Kilde: B.T. 24/7 og 23/8 00).

Over det hele

Etnikere i æteren

Antallet af "etniske" lokal-tv stationer vokser stærkt. Alene i København er der ti sådanne etniske stationer, der sender på fremmedsprog. I Danmark er der nemlig mindst 100.000 personer, som på grund af sprogbarrieren ikke kan forstå danske programmer.

(Kilde: DR tekst-tv 20/8 00).

mand sig i DSB-kiosken på Enghave Station, hvor han ville købe cigaretter. Da ekspedienten vendte sig om for at tage cigaretterne, fremtog udlændingen en kniv og forsøgte at true sig til penge. Intet udbytte.

Den følgende nat ringede det på hos en 66-årig mand boende på Palermovej i København. Udenfor stod to mænd i tredi-
verne. Da den 66-årige ikke kendte dem forsøgte han at lukke døren igen, men døren blev sparket op og de to trængte ind i lejligheden. Forurettede blev pacificeret ved at den ene holdt fast om hans hals. De to forsvandt med smykker, video, telefon mv.

Samme morgen var en 22-årig ung mand på vej hjem fra diskotek, da han på Frederikssundsvej blev passet op af en udenlandsk mand, der kom kørende på en knallert. Manden stod af knallerten og tog uden videre den 22-åriges mobiltelefon. De kom i håndgemæng hvorunder offeret fik nogle slag. Hans vest blev ligeledes fjernet af udlændingen, der også truede ham verbalt.

Samme formiddag blev en 14-årig dreng på en københavnsk gade pludselig grebet bagfra af to udenlandske drenge og fastholdt, medens en tredje udenlandsk dreng fjernede hans Nokia mobiltelefon fra indersommen.

Den 20. oktober på Herman Bangs Plads i København truede en yngre udenlandsk gerningsmand med en lille sølvfarvet pistol en ansat i et supermarked til at aflevere ca. 4.000 kr., som blev lagt i en hvid pose med grøn skrift.

På Vesterbro i København blev en receptionist i et hotel 23/10 truet af to gerningsmænd - maskerede med elefanthuer og bevæbnede med pistol - til at udlevere kassebeholdningen. Under røveriet blev

den forurettede ilagt håndjern og fik besked på at forholde sig i ro, når gerningsmændene forlod stedet. Gerningsmændene blev beskrevet som udlændinge. Samme dag fik en 86-årig kvinde på Frederikssundsvej i København et chok, da en mand pludselig kom op bag hende og rev hendes taske ud af hendes hånd. Tasken indeholdt pung med kontanter, nøgler, hævekort og diverse personlige kort. Gerningsmanden blev beskrevet som udenlandsk udseende og i alderen 30-40 år.

Disse hændelser er skildret i København Politis døgnrapport (www.kbhp.dk), hvor der er meget meget mere. Ikke overraskende kom det 20/10 frem i medierne, at 72 procent af de unge mellem 15 og 18 år, som politiet i København i 1999 fremstillede i byens Dommervagt, var andengenerationsindvandrere. I 1995 var det 40 procent. (Kristeligt Dagblad 21/10 00).

Ifølge Berlingske Tidende 4/10 har Københavns Politi foretaget en detaljeret undersøgelse af alle voldssigtelser i de første tre måneder af 2000. 40 procent af de sigtede var enten flygtninge eller indvandrere. For unge under 18 år er de fremmede vold endnu mere udpræget. Her er hver anden voldsmand flygtning eller indvandrer. Undersøgelsen viser, at jo yngre aldersgrupper, det drejer sig om, des større er andelen af fremmede voldsmand. Af uransagelige årsager citerede Berlingske Tidende en totalt uvidende såkaldt forsker, Jan Hjarnø fra Syddansk Universitet for følgende bemærkning: "Det er meget uhyggeligt det her. Flygtninge og indvandrere har jo ikke noget volds-gen indbygget. Så sandsynligheden taler for, at der finder en forskelsbehandling sted."

("Vis ansigt!") blev i efteråret stiftet med forbundspræsident Johannes Rau som formand og alle de rigtige medieberømtheder som medlemmer. Alle mulige profile-rende aktiviteter bliver her organiseret mod "højrefløjen". "Madlavning mod højreorienteret vold" lyder således foreningens første initiativ, hvor 42 ledende kokke laver en gallamenu. Overskuddet fra salget går til foreningen. Tandlægeforeningen støtter tanken, idet den over klinikkernes behandlingstole vil have ophængt plakater med sloganet "Vis ansigt!" - det drejer sig nemlig om "at trække tænderne ud på de højreorienterede voldsmand". Her til jul åbner firmaet Ecotel Communication en "Julebutik mod højre", hvor en del af indtægterne går til Vis ansigt-foreningen. Højdepunktet bliver nytårsaften, hvor alle de kendte holder en tv-transmitteret "Nat mod højre" fra Berlins centrum.

(Kilde: Junge Freiheit 6/10 00).

Den tyske Karen Jespersen

Den socialdemokratiske indenrigsminister Otto Schily erklærer at ville føre en debat om de belastninger, som følger af indvandringen. "Indvandring kan være forbundet med belastninger, frem for alt når den forløber uden styring. Det må være tilladt at tale derom", udtaler Schily. "Intet skal være tabu." Det er ifølge Schily ikke udlændingefjendtligt at påpege, at "beredvillighed til integration som en selvfølge må udvises af enhver, der kommer til Tyskland." Videre mener han, at ved indvandring bør der tages hensyn til et lands evne til at integrere. Indvandringen skal stemme overens med et lands politiske, erhvervsmæssige, kulturelle og demografiske interesser. Endelig kritiserer Schily, at asylsystemet i vid udstrækning benyttes til indvandring, og han udtaler sig imod EU-justitskommissær Antonio Vitorinos forslag om at lette familiesammenføringsreglerne.

(Kilde: Junge Freiheit 29/9 00).

Islamiske kættere overfaldet

I Reutlingen har 25 tilhængere af den militante islamiske bevægelse "Profetens Segl" i sommer overfaldet fire flygtninge i et asylcenter og såret dem med knivstik. Ofrene tilhører den islamiske reformbevægelse Ahmadiyya, der også forfølges i hjemlandet Pakistan. I Tyskland har den 50.000 tilhængere. Bevægelsens kætteri består i, at den tror på en profet efter Muhammed - og ikke mindst i, at den afviser Hellig Krig (jihad). Overfaldet i Reutlingen er blot en af en serie islamiske voldshandlinger mod det forkætrede mindretal. Især i Baden-Württemberg bekæmper radikale muslimer reform-muslimerne i en

Verden Rundt

Tyskland

"Højreorienteret" vold mikroskopisk

I 1999 blev der i Tyskland registreret 388.406 tilfælde af vold med legemsbeskadigelse, deraf førte 299 til døden og 114.516 til alvorlige kvæstelser. I første halvdel af 2000 var der 330 registrerede tilfælde af såkaldt højreorienteret vold, som vel at mærke er defineret meget uklart - enhver kronraget bølles aggressioner synes at falde her ind under. Så de mange ofre for "ikke-højreorienteret" vold må altså mildt sagt føle sig som en relativt overset offergruppe.

(Kilde: Junge Freiheit 13/10 00).

Foreningslivet "mod højre" blomstrer

En privat forening med navnet "N@@IN-Kein Missbrauch im Internet" går i tæt samarbejde med Justitsministeriet og Jødernes Centralråd i gang med at få fjernet "misbrug" af Internettet - nærmere betegnet højreekstremisme og børnepornografi. Ideen er, at internetbrugere skal "melde" sådanne sider til N@@IN. Hvad der derefter skal ske, fremgår ikke klart. Som en af foreningens grundlæggere, Forbundsdagens "grønne" tyrk Cem Özdemir udtalte: "Så længe der findes højreekstremister, vil der også findes højreekstremistisk indhold på Internettet."

En anden forening, "Gesicht zeigen!"

propaganda, der også retter sig mod jøderne. I Mannheims kendte moské har der også fundet en international konference sted, hvor en taler fra Saudiarabien erklærede Tyskland som "fjende af islam", idet landet giver asyl til kætterne.

Dette aspekt af "vold mod udlændinge" nævnes næsten aldrig i medierne, da det ville stille "islams tolerance" i et noget pinligt lys: De tolerante muslimer regnes simpelthen ikke som muslimer af det alt-overvejende muslimske flertal!

(Kilde: Junge Freiheit 8/9 00).

Italien

Biskopper uenige om muslimer

Den seneste tid har bragt meget modstridende meningstilkendegivelser fra nogle af den romersk-katolske kirkes øverste om den muslimske invasion, der også mærkes i Italien.

Biskop Capuzzi af Lodi i Norditalien irrettede en af sine præster for at have deltaget i en demonstration iværksat af den regionale bevægelse Lega Nord mod et planlagt moskébyggeri. Præsten havde sãmænd ledet en gudstjeneste på moskégrunden, hvad han efter biskoppens mening ikke havde ret til. I den forbindelse ytrede den åbenbart noget forblindede biskop: - Lad muslimerne komme til Italien. De ønsker at sprede deres budskab om islam, og det er deres ret, ligesom vi kristne har retten til at fortælle om Kristus i hele verden. (Krist. Dgb. 26/10 00).

Besyderligt, at en italiensk biskop skulle være så dårligt informeret om mulighederne for kristen missionsvirksomhed i den islamiske del af verden.

Så synes ærkebiskoppen i Bologna, kardinal Biffi at have en mere realistisk opfattelse af stillingen. Bologna regnes for en venstreorienteret højborg, men den 72-årige Biffi beskyldes af sin modstandere for at være ærkekonservativ eller reaktionær for ikke at sige værre. Nu har han ligefrem sagt, at regeringens indvandringspolitik burde begunstige kristne frem for muslimer. Det store flertal af muslimerne kommer nemlig til Italien fast besluttet på at holde sig uden for vores del af menneskeheden og de væsentligste og indiskutable sider af, hvad vi står for i verdslig henseende. Han har også tidligere givet udtryk for sine tvivl om indvandringens virkninger og nødvendigheden af at være alvorligt optaget af at bevare nationens egen identitet: "Italien er ikke et øde eller ubeboet land uden historie eller levende traditioner og uden umiskendelig kulturel og åndelig skikkelse", har han ytret. Hans op-

fattelse er, at de fleste muslimer ikke kommer til Europa for at lade sig assimilere, men i håb om at gøre os alle ligesom dem.

Megen støtte fra politikere eller gejstlighed i Italien fik Biffi næsten selvsagt ikke. Måske fandt han mere forståelse i Vatikanet, men dér indtager man naturligvis en mere diplomatisk tavshed. En kirkelig jagttager kommenterede situationen: "Mange af biskopperne tænker på samme måde som Biffi, men tør ikke sige det". Et ikke ukendt fænomen.

Det oplyses i øvrigt, at Italien har omkring 1,5 mio. indvandrere, hvoraf mere end 400.000 er muslimer, mest fra Nordafrika. (Time 30/10 00). Tallene forekommer i forhold til folketal overraskende lave i sammenligning med antallet af fremmede i Danmark. Hvis de holder, bekræfter de måske fornemmelsen af, at flere sydeuropæiske lande virker som gennemgangslande for folkevandringen mod Nord-europa.

Slovakiet

Sigøjner-kritik forbudt

Det slovakiske parlament har efter en ophedet debat med 65 stemmer mod 27 ophævet den parlamentariske immunitet for Vitazoslav Moric fra det Slovakiske Nationalparti. Dermed er vejen fri til at rejse sag imod ham for "anstiftelse af racehad".

Det hele skyldes, at han har talt for oprettelsen af "reservater for Roma" (sigøjnere) efter forbilledet i USA's indianerreservater. Moric uddyber, at han talte om uindpasselige mennesker i almindelighed, "men rigtignok er 98 procent af de utilpassede sigøjnere."

(Kilde: Junge Freiheit 29/9 00).

Ungarn

Flere sigøjner-problemer

I Ungarn er hvert tredje barn, der i år begyndte i skolen, sigøjner. Dette land samt Rumænien og Bulgarien mærkes stadig af, at majoritetsbefolkningen svinder, mens sigøjnerne ofte får 10-12 børn.

I Strasbourg søgte 47 sigøjnere i sommer om asyl, fordi de i Ungarn "diskrimineres racistisk". Lobbyister og socialister udtrykte sympati, Strasbourg Kommune gav kost og logi, og lederen af Europarådets flygtningekontor tog imod sigøjnernes talsmand. Om denne kunne *Junge Freiheit* dog 6/10 00 afsløre, at han har stukket hundrede tusinder af kroner af statsstøtte til sigøjnerne i egen lomme. Han og storfamilien besatte i månedsvis rådhuset i den ungarske by Zãmoly, idet de forlang-

te at få grunde og byggematerialer stillet til rådighed. Det fik de så, og desuden vil de bo samlet ét sted, selv om bystyret ønskede dem fordelt i byen. Efter mange indbrud og et mord i byen måtte sigøjnerne imidlertid fortrække til byen Csór, hvor man mærkeligt nok ikke blev godt modtaget. Så rejste de alle 47 til Strasbourg og klagede til Menneskeretsdomstolen over Ungarns "racisme" - hvilket nu kan skabe problemer for landets EU-tiltrædelse (en ny "Østrig-sag"). Samtidig er sigøjnerne blevet en varm kartoffel i forholdet mellem Frankrig og Ungarn.

Sådan trækker Europas "forfulgte minoriteter" landene rundt ved næsen i disse år - og nyttige idioter er overalt parat til at stille op for at udstille deres blødende hjerter.

Rusland

Indre islamtrussel

I sin selvbiografi skildrer præsident Putin udførligt, hvordan den radikale islam forsøger at sprede sig fra Nær- og Mellemøsten til de sydlige dele af SNG-landene - over erobring af Nordkaukasus til Volgaområdet. Her, hvor de vigtigste russiske oliereserver befinder sig (Tatarstan og Baskyrtostan), truer de ekstremistiske kræfter med at få indflydelse. Hvis det sker, kan islam dele Rusland ved Ural i en europæisk og asiatisk del og true Ruslands eksistens som stat, frygter Putin. Hertil kommenterer Ruslands-eksperten Alexander Rahr i *Junge Freiheit* 9/6 00:

"Det vil få stor betydning for Europa, hvordan Putin definerer sit forhold til islam. Mangefolkestaten Rusland kan ikke klare en udvidelse af konflikten med islam i stil med den i Tjetjenien. Man ved fra historien, hvor farlig en sådan udvikling kan være. Allerede den forskellige opfattelse af Kosovo-konflikten i mangefolkestaten Rusland, hvor den muslimske befolkning stod på kosovoalbanernes side og russerne på serbernes side, har vist, hvor meget sprængstof der her ligger gemt."

Samme sikkerhedstrussel vil også Vesteuropas lande erfare ved hos sig selv at skabe muslimske befolkningsgrupper med egne loyaliteter.

Kosovo

Albanernes og NATO's grusomheder

Nye fund kan ifølge Ritzau-meddelelse af 3/9 00 totalt ændre synet på Kosovo-konflikten. Krigsforbryderdomstolen for det tidligere Jugoslavien undersøger, om ikke også UCK-lederne har været inddraget i

grusomheder mod serbiske civile. I 1998 blev der således fundet 22 dræbte serbere i landsbyen Klecka, og i landsbyen Glodjane blev der fundet 34 dræbte serbiske bønder, sigøjnere samt kosovoalbaniere, som UCK mistænkte for at gå serbernes ærinde. De undersøgelser, Haag-domstolen har sat i værk herom, er omgivet af mere hemmeligholdelse end nogensinde pga. frygten for albanske hævnaktioner.

Dagen før denne meddelelse kunne Rit-zau oplyse, at Kosovo er forpestet af ueksploderede klyngebomber kastet af NATO. Det Internationale Røde Kors kritiserer i en rapport NATO for ikke at have ryddet op efter sig. Omkring 30.000 enkeltbomber ligger stadig og venter på en let berøring af fx et menneske, hvorved eksplosionen indtræffer. Foreløbig er 150 civile dræbt eller såret af bomberne, især nysgerrige børn.

Libyen

Racisme og islam-kritik

Ifølge TV3 tekst-tv 6/10 er 137 nigerianere blev dræbt i Libyen og tusinder udvist, fordi libyerne ikke kan acceptere sorte i deres land. En lille notits i medierne blev det til - hvad hvis et europæisk land, fx Tyskland, havde ageret på samme facon? Man spekulerer over, hvor den virkelige racisme egentlig er at finde... I Nord, i Syd - eller mest i medierne?

Dagen efter kunne TV Danmarks tekst-tv meddele, at oberst Gadaffi erklærer de islamiske krav til kvindebeklædning for djævelens værk. Måske vor pro-islamiske Højesteret på flere måder kunne lære noget af dem, der er blevet udråbt som "slyngelstater" af det selvudnævnte "verdnessamfund"?

USA

Indvandring gået over gevind

Indvandring til USA er nu i absolutte tal den største nogensinde. I en artikel i *Foreign Affairs* (sept./okt. 2000), "Out-of-Control Immigration", advares der om, at når den økonomiske opgangsperiode hører op, ligger store problemer med de mange indvandrere og venter. I hele landet vil der måske da komme en reaktion som i Californien i 1994, hvor befolkningen stemte for at slå hårdt til mod illegale indvandrere. Opinionsundersøgelser viser, at allerede nu ønsker to trediedele af amerikanerne begrænsning af indvandringen. Politikerne lytter derimod kun til industriens ønsker. Både Bush og Gore støtter dens krav om indvandring, der imidlertid tvinger lønnen i bund for såvel højt- som lavtuddannede. Desuden skævvrider ind-

vandringen bl.a. indkomstfordelingen og undervisningssektoren mod en polarisering af samfundet.

Kongressens yndlingsudgave af en "reform" af indvandringslovgivningen er såkaldte gæstarbejderlove, der skaber indtryk af at begrænse indvandringen uden at gøre det. Indvandringseksperter hader angiveligt sådanne pseudo-reformer: "Der er ikke noget mere permanent end midler-

tidige arbejdere", forklarer én.

Den republikanske politiker Duncan Hunter har foreslået en Berlinmur-lignende indretning langs hele grænsen mod Mexico, men dette forslag afvises i artiklen som "ekstremistisk". Også Pat Buchanans forslag om tiltag mod indvandringen kaldes urimelige. Men det indrømmes, at hvis der ikke snart foretages noget effektivt, vil der ikke levnes mange muligheder.

Bøger og tidsskrifter

Ekspert i selvopgivelse

Hans Kornø Rasmussen: Dem og os. Det multietniske Danmark. (Tiderne Skifter, 2000. 165 sider. 198 kr.)

Det er velkendt, at hvis alle mennesker modstandsløst accepterede det "uundgåelige", ville vi stadig bo i jordhuler. Paradoksalt nok er de såkaldte eksperter overrepræsenterede blandt disse moderne hulemænd. De burde dog stå i front, når det gjaldt om at tænke det "umulige" - som det almindeligt accepterede jo altid kaldes ti år før dets gennembrud.

Hans Kornø Rasmussen er kun en alt for typisk ekspert. Han tegner et billede af Danmark som magtesløs eller blot reagerende part i verdensmagternes kamp (der nu foregår med demografiske våben) - ikke som en aktivt agerende og offensiv modstander til de selvretfærdige ikke-vestlige udfordrere.

Den handlingslammede cirkelslutning er pinagtig klar, således skriver han s. 40, at flygtninge- og indvandrerpolitikken er en væsentlig del af det internationale samarbejde, som "ikke kan udskilles fra den generelle internationaliseringsproces, og Danmark er derfor tvunget til at føre en politik på området, der ikke afviger væsentligt fra, hvad nabolandene foretager sig." Hvis alle i "verdnessamfundet" ræsonnerer på samme måde, sker der såvist absolut ingenting! En logik som hos lemninger på vandring...

Indirekte anfører Kornø Rasmussen dog det Eneste Fornødne: Han fastslår s. 26, at selv hvis Danmark i 1997 havde lukket to-talt af for al indvandring, ville antallet af fremmede i landet år 2020 alligevel være det dobbelte i forhold til i dag. Thi de kvinder, der skal føde fremtidens andengenerationsfremmede, er allerede lukket ind. Heraf kan man som danskhedsforkæmper vel

kun slutte, at indvandrerstop ikke er nok. Repatriering skal der til.

Kornø Rasmussen redegør klart for, at indvandring ikke er løsningen på forsørgerbyrden. Alligevel argumenterer han lige så ofte som om, at den er det, jf. hans absurde passus s. 69 om, at Dansk Folkepartis to mærkesager - bedre vilkår for de ældre og lavere indvandring - er "i modstrid med hinanden, og i stigende omfang vil være det i de næste årtier."

Senere opløser han hele problemet i intetsigende tåger ved at bemærke, at en effektivisering af samfundet "i en ukendt grad" vil kunne afbøde virkningerne af den voksende forsørgerbyrde: "Det ændrer dog ikke på det forhold, at de lave fødselsrater skaber nogle voldsomme forandringer i befolkningens alderssammensætning." Hvis disse forandringer pga. den teknologiske udvikling imidlertid ikke bliver noget problem, hvorfor så tærskelanghalm på dem?

Morsomt nok bemærker Kornø Rasmussen et sted, at Dansk Folkeparti er værdifuldt, thi uden dets tilstedeværelse "ville diskussionen i Danmark have været endnu mere tilknapet og præget af letkøbte løsninger."

Desværre lader det på flere måder til, at Kornø Rasmussen ikke er blevet påvirket af Dansk Folkepartis eksistens.

Peter Neerup Buhl

Patrioten Grundtvig

Peter Neerup Buhl: Grundtvig og nutidens kamp for Danmark. (Den Danske Forening, 2000. 87 sider. 65 kr.)

Grundtvig er i Buhls bog citeret for bl.a. følgende om stormagtsflosklerne i Wien,

da man efter Napoleons-krigene søgte at ordne Europa: ”Kongressen var et stort marked, hvor man vel talte meget følsomt om menneskehandelens afskaffelse i Afrika, men handlede åbenlyst med sjæle i Europa, græd over de sorte, men havde ikke mindste medlidenhed med de hvide.”

(Den britiske admiral Nelson klagede også over anti-slaveri-hyckleriet, der jo skulle gavne magthaverne og ikke slaverne, så når Nelson passerede muslimske slavehandlerskibe, hvor pinslerne var uhyggelige, måtte han *intet* gøre for det ”humanistiske/abolitionistiske” britiske parlament – men når han passerede spanske og andre europæiske skibe *skulle* han være pirat og konfiskere (selvom de sorte gavnede ved at slippe væk fra Afrika) - Paul Johnson: ”Europa 1815-30”).

Menneskerettighederne fik skrivebords-teoretisk fundament i disse år, hos bl.a. Rousseau, men Grundtvig var en praktisk mand, der fulgte i Struensee’s fodspor og arbejdede effektivt for ABSOLUT DEBATFRIHED.

Paralleliteten til Z-kampagnelederen er oplagt for Buhl, der bl.a. skriver ”Glistrup forsøgte på grundtvigsk vis at få os til at vågne op med et Z, men måske var det for ublidt i forhold til vor vege karakter. Nu er det snart for sent.”

Grundtvig havde samme respekt for tyskerne, som Glistrup for muslimerne: ”mit had tager jeg ikke med mig over Ejderen”. Ingen grund til intolerance. Ingen dømmesyg ”skidt for sig og snot for sig” apartheid med nedvurdering af fremmedes kvaliteter. Men fornufts-analyse af hvorfor sammenblanding med tyskere var uklog dengang, som den er det med hellig krigerne i dag.

Hvis det havde været militært muligt at beholde Syd-Slesvig, ville Grundtvig kun have gjort det, hvis det var ønsket pr. folkeafstemning! En mand forud for sin tid – ligesom Glistrup.

Grundtvig analyserede detaljeret tilkendelser af indfødsret og lagde vægt på, at det var at fjerne noget fra danskerne, når man gav folk uden danske forfædre rettigheder som dansker.

Overfor debat-modparten M. A. Goldschmidt skjulte han ikke, at han anså jøder for et fremmedlegeme og udanske – de var ikke så godt integreret som efter Brandes’ tid – men da Grundtvig var saglig og gik efter bold ej mand, kunne og kan ingen kritisere ham for fremmedhad.

Det er forfejlet at give Grundtvig stor ære for andels- og høj- og fri-skolebevægelse – han var blot et samlingspunkt for provinsens foregangsmænd, fordi han var en helstøbt, lærd kristen uden københavneri.

Grundtvig lagde vægt på selvhjulp-

hed og var mod statslige almisser – ekstremt anti-socialdemokratisk – så det er helt vildt, når sekeriske højskolefolk i dag tolker flygtninge-åbenhed ind i den store salmedigters tekster (som var for den tids åndelige liv en kærkommen fornyelse, lidt som hvad film-mediet er idag!)

Poul Dam (SF) beklagede at ”Grundtvigs politiske arv aldrig er blevet løftet” og Buhl slutter:

”Arven er smidt på gulvet af grundtvigianernes svig, som i denne bog turde være dokumenteret til fulde.

Og handsken er kastet af indre og ydre fremmede, hvis mål modsiger selve vor folkelige eksistens.

Det er nu blot at tage begge op.”

Bo Warming

Fiktions- litteratur

**Ole Lindboe:
Blod og ære. (Forlaget Peli-
kan, 2000. 191 sider. 289 kr.).**

I Jyllands-Posten 25/9 anmelder professor Bent Jensen det, han kalder en ”stinker af en bog”. Det drejer sig om Ole Lindboes ”Blod og ære”.

Og der er unægtelig anledning til en del undren over dette produkt, hvis informationer meget betegnende er blottet for led-sagende kildeangivelser.

Inden for nærværende anmelders synsfelt er således stort set alt, hvad der står, forkert og ofte også frit opfundet.

Eksempler:

Forfatteren oplyser (s. 13), at Den Danske Forening er nået op på 6.000 medlemmer. Hvornår, må man spørge?

S. 14 har Frede Farmand via hemmeligt optagne videooptagelser dokumenteret, at nynazisterne har ageret vagtværn for foreningen. Der er som bekendt tale om en skrøne.

Et læserbrev i Politiken, som Søren Krarup selv har fragået, citeres s. 65.

Og når man s. 153 får at vide, at Jon Galsters konspirationsteorier omkring 2. verdenskrigs udbrud, som er foreningens ærinde aldeles uvedkommende, har været drøftet i foreningens ”inderkreds” – hvis argumenter for og imod endog refereres – bliver man mildt sagt forbløffet.

Efter således at have konstateret, at bogen står plantet i den blå luft, mister man selvsagt interessen for, hvad forfatteren måtte have fundet for godt at skrive om nynazisterne.

Hvad er det, der foregår omkring disse

”antinazistiske” udgivelser?

Ved de overdimensionerede ”advarsler” mod nazismen kommer nynazisternes budskab ud til et stort publikum, hvad de ellers næppe havde haft mulighed for. I kraft af den systematiske sammenblanding af nazisterne med hæderlige indvandringskeptiske foreninger og personer bringes svage sjæle til at tro, at al modstand mod den upopulære indvandringspolitik er nazisme. Og ved at genere ikke-nazistiske, indvandringskritiske organisationer og personer ryddes scenen for andre end nazisterne på dette felt.

Hvem har glæde af dette?

Der er kort sagt – som sædvanlig – en risiko for, at der ikke blot er tale om noget hurtiggods skrevet i vindingsøjemed på grundlag af udslip fra det venstre-revolutionære Demos og lignende kilder.

Inspirationskilden kan meget vel også ligge på den helt modsatte fløj.

Ole Hasselbalch

Når man på Internettet søger på Ole Lindboe (fx på kvasir.dk), finder man ikke overraskende ud af, at det var forfatteren til ”Blod og ære”, der bød velkommen på Enhedslistens årsmøde 22. maj i år. Desuden viser det sig, at han er mangeårig lobbyist for Christiania m.m. Hvor mange anmeldere i dagspressen har gidet grave dette frem (det tager ca. 1 minut) til deres omtale af Lindboes tendensskrift? Rigtig gættet: Ingen! Også i TV2 fik han uden kritisk modspil plads til i den bedste sendetid at fremføre sine bekymrede ”advarsler”...

Folkelighedens nødvendighed

**Maria Rytter:
Den ukendte Morten Korch.
Dagbøger, breve og optegnelser
fra 1876 til 1914. (Høst & Søn, 2000. 281 sider. 268 kr.).**

Historikeren Maria Rytter publicerer i sin nye bog store dele af Morten Korchs hidtil utrykte dagbøger, breve og optegnelser fra 1876 til 1914. Hensigten er at give læseren et indblik i *den ukendte Morten Korch*, i den del af hans liv, der ligger forinden det store gennembrud som Danmarks mest læste og forkætrede forfatter. I hovedtræk skildres barndommen i det fynske lærerhjem i Overholluf, lærlinge-årene ved onklens købmandsgård i Ny-

borg (1892-94), tiden som forelsket handelsrejsende og det kortvarige ægteskab med den tuberkuloseramte Elna Fryden-dahl (1897-1907), samlivet med den nye kone Sophie Bruun og familiens seks børn under de økonomisk set fortvivlede år ved forretningslivet i Odense (1907-1909) samt tilværelsen på Hakkemose Flise- og Keramikfabrik i Taastrup, hvor Korch var direktør.

Bogen har tydeligvis skullet sælges på Morten Korchs opreklamerede sex-bekendelser, som dog kun fylder tretten sider. Langt mere interessante finder jeg andre aspekter ved bogen såsom beskrivelsen af faderen Ole Rye Aarsleff Korch, der gik med de samme længsler og digterdrømme som sønnen og gennem årene blev forfatter til skuespillet *Arbejderliv*, der blev opført i 1881 på Odense Teater, samt fortællingen *Borg og Hytte* fra 1905 og *Fra Gyden og Gaden* fra 1906. Korchs fader gjorde sig også bemærket som en glimrende foredragsholder og ildfuld fortæller, der som en anden lærer Urup kunne fængsle og beruse sine elever med de bibelske og historiske fortællinger. Han var samtidig en varm patriot, hvormed sønnen skriver, at "han besad meget Fædrelandskærlighed og forstod at bibringe Børnene stor Kærlighed til vort Fædreland."

Morten Korch har altså ikke sin "repressive reaktion" fra fremmede!

I en beskrivelse af sig selv og sin slægt fra 1892 skriver den sekstenårige Morten, at "En ægte Korcher" på trods af en række lyder "er en god Ægtemand og en kærlig Fader, en Korcher er langt fra noget Reismenneske; han er tvært imod et stort Stykke af en Hjemmekineser og har vanskeligt ved at finde sig til Rette i nye Forhold."

Denne nationale og konservative rodfæstethed bygger på et kristent fundament, thi Korcheren er endvidere "en god inderlig Kristen, uden dog i den Retning at være yderliggaaende."

Sådanne lødige egenskaber blev for Morten Korchs vedkommende fremmet allerede i barndomsårene, hvor den lille dreng ikke alene modtog moderens kærlighed i rigt mål, men tillige lærte at drage omsorg for sine små søskende og hjalp regelmæssigt til ved skolens landbrug.

Den gryende kærlighed til familien, hjemstavn og fædrelandet spores i et tidligt litterært forsøg fra 1894, hvor Korch tager os på byvandring i sin landsby. Her hedder det indledningsvis, at "Min fødeby er ikke rig på Naturskønheder ingen fagre Bøgeskove og ingen rislende Bække afbryde Ensformigheden, kun flade Marker, jævne almindelige Huse og Gaarde og ellers intet. Jo et – umaadeligt – stort Gadekær, det er hele Stadsen,

der er heller aldrig saa vidt vides født hverken store eller smaa Berømtheder i min Fødeby og jeg kan alligevel ikke sige andet end, at jeg af alle Byer synes bedst om Overholluf."

I skildringen mærker man sig den unge Korchs gode evner til at fange det stedligt og personligt karakteriserende, og jeg fæstner mig derudover ved beskrivelsen af den tavse men trofaste husmand Søren, der for sine bedrifter i 1864 blev hædret med dannebrogskorset.

Morten Korchs åndsevner blev som nævnt vakt ved faderens undervisning, hvor drengen viste sig at have et godt nemme. En egentlig uddannelse var imidlertid udelukket, da familien sad i for små kår. I stedet måtte Morten Korch som fjortenårig i lære hos onklen i Nyborg efter kun syv års skolegang. Fra denne periode har han skildret, hvordan han om aftenen sad på sit iskolde loftsværelse med vanter om de rystende hænder og skrev digte på købmandsgårdens papirposer. Disse skrivelser fik snart et større omfang, og Korch debuterede i 1898 med *Fyenssk Humør*, en samling humoristiske fortællinger i fynsk dialekt, som to år efter blev fulgt af *Fyenbosnak*.

Derefter skulle der gå elleve år, inden den første roman *Sin egen Sti* udkom i 1911, og på det tidspunkt havde Korch fået masser af personlige og menneskelige erfaringer at trække på. Det mangeårige arbejde med bogen kan følges i dagbøgerne, som giver et fint indblik i Korchs tiltagende forfatterdrømme under det hårde slid med forretningslivet, som han nok havde talent for, men ikke hu til. I 1912 etableredes Morten Korchs Forlag, som foruden hans egne romaner udgav bøger af danske forfattere såsom P. A. Rosenberg, Harald Tandrup, Olga Eggers og Alfred Ipsen, men måtte lukke i 1915 pga. økonomisk udføre. Derefter klarede han dagen og vejen som omrejsende foredragsholder og artikelforfatter til bl.a. *Store Nordiske Konversationsleksikon*, hvor han tog sig af alt det, som akademikerne ikke ville røre ved. I 1918 vendte billedet, da Morten Korch kom på finansloven sammen med en lang række andre forfattere. Herefter begyndte tilværelsen for første gang i hans lange liv at tegne sig økonomisk lyst.

Morten Korchs breve, dagbøger og erindringer giver et spændende og livsbekræftende indblik i et jævnt og virksomt menneskeliv; i et menneske der trods nederlag på nederlag formåede at holde modet oppe og være tro mod det nære, indtil forfatterdrømmen langt om længe kunne realiseres. Som Rytter skriver, er "Morten Korch kendt for sin konservative holdning til kærlighed, ægteskab, familie og

fædreland", og dette billede formår den nye viden om hans i ungdommen store lyst til kvinder og senere utroskab, kun at forstyrre en anelse, hvilket tidstypisk bliver fremholdt som et "nuancerende" element.

Rytter skal dog have stor tak for at gå mod strømmen og skrive om denne ellers så udskældte, "fascistoide" og "reaktionære" forfatter. I forbindelse med Alice O'Fredericks filmatiseringer af Morten Korchs romaner, taler hun ligefrem om Korchs "evne til at fange og fastholde den danske folkesjæl", og hun vender sig med rette mod den negligering og forglemelse, som O'Fredericks film og Korchs populære teaterstykker siden hen er blevet udsat for.

I perioden som direktør på Hakkemose Teglværk skriver Korch i sin dagbog om den ikke alt for heldige forpagter, at "han er af Karakter noget stædig og navnlig temmelig radikal og yderliggaaende i sine Anskuelser, hader Præsterne og al Myn-dighedsvæsen, han er til Tider en del mørk i Sindet og ikke helt i Stand til at beherske sig (...) Nordby er kras og yderliggaaende, radikal, dog det skal siges sand og ærlig, sættende Religion og alle Ædlere Livsidealer til Dels paa Porten, noget slem til at overdrive navnlig i sin Kritik af alt der hører Overklasserne og Kirken til."

I dag hvor alle – selv såkaldt "konservative" – flokkes om denne radikale ekstremisme, den såkaldte "midte" i dansk politik, har vi ikke så lidt at besinde os på. I den henseende kan Morten Korchs liv og forfatterskab ikke overvurderes!

Mads Kierkegaard Otto

Læs Maria Rytters artikel om Morten Korch fra *Siden Saxo* på internetadressen <http://www.sa.dk/lak/saxo/korch/>

Stueren optimisme-kritik

Peter Johannes Schjødt: Kritik af den politiske optimisme. (Fremad, 2000. 208 sider. 248 kr.)

En kritik af den politiske optimisme er en uhyre relevant opgave, som imidlertid også efter udgivelsen af denne bog lader vente på sig. Peter Johannes Schjødt kommer nemlig slet ikke til bunds i opgøret med den herskende riden med på "udviklingen", idet hans eget langt fra oprørske men politisk korrekt-socialistiske oprør-fra-midten arvegods af den art, der kan læses hver dag i Dagbladet Information,

blot er udtryk for en anden optimisme: Hvis blot de miljørigtige humane meninger får magt som agt, skal de nok frelse verden. Stadig at tro dette i Svend Aukenes fædreland synes umiddelbart at være optimisme i anden potens...

Schjødt fokuserer næsten udelukkende på miljøproblemer som symptom på den politiske optimismes fejkurs. Hans beskrivelse deraf kan imidlertid næsten ordret overføres på fremmedproblemet. Når han skriver, at den politiske optimisme "befordre et syn på verden og samfundet, som er domineret af den opfattelse, at alt ender godt, fordi det hidtil ikke er gået helt galt. Den politiske optimisme forhindrer derfor, at politikken griber til den nødvendige indsats over for de store og påtrængende problemer." Hvem kan så her undgå at tænke på udviklingen mod det multikulturelle og det eneste probate middel herimod - repatriering?

Om indvandringen kunne man også skrive, hvad Schjødt skriver om forureningen: "Den politiske optimisme er blind for truslernes kvalitativt nye karakter, og fortsætter blot med at forberede mere af samme slags, uden et øjeblik at stoppe op for at orientere sig og overveje mål og midler for den fortsatte samfundsudvikling."

I sin kritik af fastsættelsen af acceptable niveauer for forurening udtaler Schjødt sig også, som man kunne udtrykke sig om muhamedaner-forureningen af Danmark: "Formålet med George Orwells nysprog var at indskrænke tanken. Sådant virker sproget også, når man kalder forgiftning for ikke-forgiftning eller acceptabel forgiftning. På den måde bliver de løsninger, som formuleres i den politiske optimismes navn, ofte til selve problemet." Det samme kan siges om politikernes stædige universalløsning "integration" - illusionisternes farligste sovepude.

Schjødt klager med tanke på miljødelæggelse m.m. over, at den herskende optimisme fastholdes sammen med troen på fremskridtets og civilisationens evne til at skabe Det Gode Samfund. "På den baggrund handler politik ikke længere om styrmandskunst, men om kunsten at retfærdiggøre, hvorfor der konsekvent handles mod bedre vidende."

Det samme kunne igen siges om fremmedpolitikken, men her ville Schjødt slå syv kors for sig. Han, der ellers konstant advarer mod politikernes manglende virkelighedsforbindelse, kritiserer absurd Pia Kjærsgaard for "ikke at evne at bruge ny viden til noget" - i det nationale skæbnespørgsmål par excellence! Selv demonstrerer han tilfulde sin manglende erkendelsesevne ved at insistere på, at alle kon-

flikter skal politiseres som samfundsproblemer for ikke at gøre politiske modstandere til fjender af etnisk, religiøs eller nationalistisk art - som om kulturelle skel m.m. er vilkårlige konstruktioner og ikke et element i den foreliggende virkelighed!

Men i øvrigt har Schjødt helt ret i at protestere mod Tony Blair-bølgens opfattelse af politik som blot "management" og pragmatisk effektivisering. Der er såvist væsensforskellige, dybe livsanskuelses- og interesse-mæssige skel overalt i verden, men fra næsten alle lejre i det politiske liv (i Vesten) melder man fra over for ideologier og klassiske magtkampe. "Ingen ønsker længere at blive identificeret med den gamle verdens opslidende konflikter."

Det bør sandelig igen blive god tone at erkende fjendens eksistens i det politiske liv - kombineret med et opgør med den farligste optimisme, som også Schjødt kritikløst deler: Troen på det multikulturelle samfunds mulighed, ja uundgåelighed. Her er Schjødt endnu i vuggen med de toneangivende uden at have taget det første skridt.

Peter Neerup Buhl

Xenofobisk plysbjørn?

**A. A. Milne/Walt Disney:
Tal ikke med fremmede, Plys!
(Egmont Albatros, 2000. 32
sider. 49,95 kr.).**

I denne billedbog lyder Peter Plys' visdomsord, at man må være venlig over for sine venner, men ikke over for fremmede. Man må ikke åbne døren for fremmede, og man skal råbe "Nej!" og løbe væk, hvis en fremmed henvender sig til én. Vennen Jakob supplerer: "Du må aldrig være venlig over for fremmede".

Da denne børnebog blev trukket frem i Berlingeren i august vakte det forudsigeligt ramaskrig hos alle vore formynderkasperter. Torben Weinreich fra Danmarks Pædagogiske Universitet (en af vore ledende eksperter udi plysologien) bedyrede, at den "rigtige" Plys er en glad og fortrøstningsfuld bjørn, "der ikke mistænker nogen for noget ondt. Han går gerne ud i Hundredemeterskoven".

Det er dog vist at gøre Plys for naivistisk, a la vore lige-meget-hvem-du-er-velkommen-her humanister. Desuden handler historien om, hvordan der skal reage-

res, da Plys kom langt væk fra sine venner i Hundredemeterskoven, hvilket begrebsmæssigt må siges at være noget andet end blot at komme ud i bemeldte hjemlige skov. Inden professor Weinreich indfører et nyt paradigme i den postmoderne plysologi, skulle den lærde herre vist overveje, om ikke det nærværende opus ligger nærmere originalværkets intentioner og kognitive univers end den dekonstruktivistiske tolkning, mediernes popularisatorer ønskede fremmet. (Jf. A.A. Milnes nære inspiration fra Kenneth Grahames *Vinden i Piletræerne*, anmeldt i *Danskeren* 1994 nr. 5).

Ekstra Bladet fremlagde 24. august den tolkning, at "fremmede" ikke skulle forstås i politisk ukorrekt forstand men blot som fremmede individer, der gør farlige tilnærmelser til børn, men denne læsning synes at tage lige så lidet hensyn til originalværkets nævnte åndshistoriske kontekst som til dets dybdestruktur - jf. Grisling som klart antimuslimsk element.

Det plysianske natur-idylliske nærmiljø med vennerne der står sammen mod de fremmede vil lykkeligt præge børnene i den afgørende periode og ruste dem til livets tilskikkelser. Børn vil givetvis elske den, men paradoksalt nok kan den skræmme granvoksne mænd, jf. Børnerådets formand Per Schultz-Jørgensen: "Det er en skræmmende og unuanceret bog. Jeg tror, at børn bliver bange, når de hører historien. Bogen skaber et fjendebillede af de fremmede."

Vi lever i den omvendte verden: Mænd ryster af skræk ved at læse i billedbog for de mindste, mens familiens yngste på legepladsen dagligt kæmper med plysiansk frimodighed ansigt til ansigt mod fremmede jævnaldrendes chikane og flokkehegemoni.

Tal ikke med fremmede, børn!

Peter Neerup Buhl

FARE - SORTE PLETTER!

**I disse byer huserer
indvandrere med :**
**Narkokriminalitet, våbenbesiddelse,
gadebander, voldtægt, tyverier,
drab, vold osv**

Trykt af Modstandsbevægelsen

INDIANERNE STOPPEDE IKKE INDVANDRINGEN...

**I DAG LEVER DE I
RESERVATER!**

Trykt af Modstandsbevægelsen

“Modstandsbevægelsen” er vågnet: Disse mærkater med ukendt ophav er set opklisteret mange steder i hovedstadsområdet...

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarks-fonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Vedlagt dette nummer af *Danskeren* er et hefte, som er lavet af en kreds udenfor DDF.

Vi har modtaget et større oplag.
Heftet koster pr. stk. **10 kr.**
+ porto i løssalg.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.